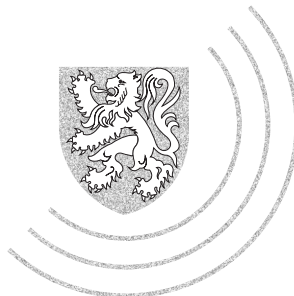

V L A A M S   P A R L E M E N T

Zitting 2003-2004

23 maart 2004

ONTWERP VAN DECREET

**tot wijziging van het decreet van 2 juli 1981
betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen**

INHOUD

	Blz.
Memorie van toelichting	3
Voorontwerp van decreet	9
Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen	23
Advies van de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen	31
Advies van de Raad van State	49
Ontwerp van decreet	57

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

1. Situering voorstel

1.1 PRESTI

In hoofdstuk III van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen wordt een artikel 8bis ingevoegd dat aan de Vlaamse regering de bevoegdheid geeft om in het kader van een preventiestimulerend programma voor de subsidiëring van preventiestimulerende projecten nadere subsidieregels vast te stellen.

Naar aanleiding van de adviezen (nrs. 31.858/3 en 33.144/3) van de Raad van State met betrekking tot het vierde en het vijfde preventiestimulerend programma (PRESTI 4 en 5) goedgekeurd bij besluiten van de Vlaamse regering van 30 november 2001 en 13 december 2002 blijkt dat de rechtsgrond die gevonden werd in een combinatie van artikel 12 van de gecoördineerde wetten op de Rijkscompabiliteit met een speciale bepaling van de algemene uitgavenbegroting slechts een tijdelijke oplossing biedt voor dat bepaalde begrotingsjaar.

Aangezien het decreet van 2 juli 1981 niet voorziet in een specifieke rechtsgrond voor het verlenen van subsidies aan preventiestimulerende projecten en gelet op de hiervoor vermelde adviezen van de Raad van State wordt met dit voorstel beoogd om via het artikel 8bis een permanente rechtsgrond in het afvalstoffendecreet in te voegen.

Bij de taakomschrijving van de OVAM in artikel 39 van het decreet van 2 juli 1981 wordt via het toevoegen van een punt 18° tevens verduidelijkt dat de OVAM de bevoegde administratie is voor de behandeling van de subsidiedossiers.

Een gelijkaardige wijziging werd doorgevoerd via de artikelen 14 en 15 van het decreet van 5 juli 2002 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2002 voor de subsidie-regeling voor lagere besturen ten behoeve van opdrachten in uitvoering van de van toepassing zijnde plannen en uitvoeringsplannen bedoeld in artikel 35 van het afvalstoffendecreet. Dezelfde moeilijkheden met betrekking tot de rechtsgrond waren hiervan de oorzaak.

1.2 Milieuheffingen

Daarnaast heeft het voorstel betrekking op een vereenvoudiging van de reglementering rond afvalheffingen. Meer dan 40 tarieven worden teruggebracht tot 20 tarieven. Bovendien bevat het voorstel een aantal stimulansen voor het bereiken van de doelstelling zoals afgesproken in het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 2003-2007 zoals door de Vlaamse regering eind 2002 definitief vastgesteld.

De voorbije jaren zijn er een aantal wijzigingen inzake de milieuheffingen op afvalstoffen doorgevoerd waardoor de wetgeving steeds minder doorzichtig is geworden. In het kader van een vereenvoudiging en met als doel een duidelijk perspectief te bieden aan de heffingsplichtigen wordt hiermee een nieuw voorstel inzake milieuheffingen op afvalstoffen aangeboden dat de huidige wetgeving volledig vervangt. Er blijven nog één illegaal tarief en 19 legale tarieven. Dit is een gevoelige vermindering in vergelijking met het huidige aantal (43) tarieven.

De belangrijkste uitgangspunten van het nieuwe voorstel zijn dat de wetgeving eenvoudig en controleerbaar moet zijn, dat de milieuheffingen op afvalstoffen een sturende functie hebben, dat een zo gelijk mogelijke behandeling gegarandeerd wordt, en dat de voorspelbaarheid maximaal is.

De tarieven zijn nog steeds afhankelijk van het soort afvalstof en van het soort verwerkingwijze. Voor de bepaling van de hoogte van de heffingstarieven is uitgegaan van de huidige situatie om geen economische distorties te veroorzaken. Het huidige tarief voor het gewone storten van afval bedraagt 60,44 euro/ton. Het nieuwe tarief zou 60 euro/ton worden. Bij het bepalen van de heffing voor het verbranden van afvalstoffen moet er een voldoende marge behouden blijven om er voor te zorgen dat storten duurder is dan verbranden, om zo het beleid te ondersteunen. Volgens de laatst uitgevoerde studie bedraagt de gemiddelde stortprijs 56 euro/ton op categorie 2-stortplaatsen. Voor de verbranding van categorie 2-bedrijfsafval is de prijs gemiddeld 105 euro/ton. Dit betekent dat de spanningsvork tussen storten en verbranden ongeveer 50 euro bedraagt. Het verschil in heffing zal iets meer dan 50 euro bedragen.

De tarieven voor huishoudelijke en daarmee vergelijkbare bedrijfsafvalstoffen worden gelijkgeschakeld, vermits ook de milieu-impact bij het (mee)verbranden of storten van deze afvalstoffen vergelijkbaar is. Er wordt in de tarificatie geen on-

derscheid meer gemaakt inzake rookgasreiniging en stortgasrecuperatie omdat de heffingsplichtige inrichtingen hiermee reeds moeten uitgerust zijn volgens de VLAREM-regelgeving. Het gebruik van afvalstoffen voor de productie van energie zal gestimuleerd worden via het systeem van de groenestroomcertificaten. Er blijft nog voldoende spanning tussen de tarieven voor storten enerzijds en (mee)verbranden anderzijds. Ook via andere regelgeving (o.a. stortverboden) wordt hier overigens in gestuurd. Het verminderde tarief voor de ovens die vrijwillig tijdelijk sluiten omdat ze niet aan de vergunningsvoorwaarden kunnen voldoen, wordt behouden. Er wordt echter duidelijk gesteld dat het hier niet gaat om de normale onderhoudswerkzaamheden. Ook de uitvoering van de werken om aan nieuw opgelegde voorwaarden te voldoen vallen niet onder deze uitzonderingsmaatregel.

Om het gebruik van mechanisch-biologische voorbehandelingsinstallaties te stimuleren, waardoor meer afvalstoffen gerecycleerd en de restafvalstoffen maximaal energetisch gerecupereerd kunnen worden, is er een verminderd tarief voor het verbranden met energierecuperatie en meeverbranden van de afvalstoffen afkomstig uit deze installaties.

Het bedrag van de milieuheffing voor het verbranden van afvalstoffen in een vergunde inrichting wordt afhankelijk gemaakt van het nuttig toepassen van de bodemassen (dit geldt alleen voor de assen afkomstig van de verbranding van niet-gevaarlijke afvalstoffen).

De OVAM zal dit van nabij opvolgen en indien nodig voorstellen formuleren tot bijsturing van de criteria. Er moet over gewaakt worden dat er voldoende afname aanwezig is van de bodemassen, zowel voor de behandeling ervan als voor het gebruik van de assen als secundaire grondstof. Indien door monopolievorming de prijzen hiervoor niet meer als aanvaardbaar worden beschouwd dan moet de OVAM voorstellen formuleren tot bijsturing van het systeem. Het 'integraal nuttig worden toegepast' slaat op het gegeven dat het totaal van de bodemassen dat ontstaat in de verbrandingsinstallatie, naar een installatie gaat waar de assen worden behandeld om te voldoen aan de voorwaarden voor het gebruik ervan als secundaire grondstof. In de behandelingsinstallatie moet duidelijk worden bijgehouden hoeveel assen van welke installatie er binnen komen en wat er met de assen van de respectieve installaties is gebeurd. Het is slechts als de assen van de betrokken installatie effectief nuttig worden toegepast dat aan het verminderingscriterium is voldaan.

Bovendien wordt het tarief van de milieuheffing voor het verbranden van afvalstoffen zonder energierecuperatie vanaf 2006 verdubbeld. Voor het verbranden zonder energierecuperatie van recyclageresidu's zal reeds vanaf 2005 geen verlaagde milieuheffing meer kunnen toegepast worden.

Voor het meeverbranden van afvalstoffen in een vergunde inrichting wordt het tarief vastgesteld op het vaste bedrag van 3 euro per ton. Het meeverbranden van afvalstoffen wordt wel als nuttige toepassing beschouwd, maar er wordt toch een beperkte milieuheffing voorzien omdat de afvalstoffen definitief vernietigd worden.

Met betrekking tot het storten en (mee)verbranden van recyclageresidu's wordt gekozen voor de optie om de verlaagde heffingstarieven gefaseerd af te bouwen over een periode van vijf jaar, zodat zij met ingang van 1 januari 2009 op dezelfde hoogte komen als de gewone (niet-verlaagde) milieuheffingstarieven. De kloof tussen de verlaagde tarieven en de gewone (niet-verlaagde) tarieven zal gradueel gedicht worden, d.w.z. in 2005, 2006, 2007, 2008 en 2009 telkens met 20 %. Dit biedt aan de betrokken bedrijven een voldoende lange periode om alternatieve verwerkingswijzen voor de residu's te zoeken. Uitzondering hierop, omwille van economische redenen, vormen de recyclageresidu's van de kringloopcentra waar geen afbouw van het verminderd tarief voorzien wordt, en de recyclageresidu's van glasafval waar het nultarief behouden blijft. Ook voor de recyclageresidu's van lompenafval wordt geen afbouw van het verminderd tarief voorzien, omdat deze sector zich, net als de kringloopcentra, veelal in de caritatieve sfeer bevindt. Economische redenen vormen ook de motivering dat het verminderd tarief voor de recyclageresidu's van de schrootsector op het huidige niveau behouden blijft. Dit moet de sector de kans bieden om verder onderzoek te doen naar meer doorgedreven recyclage van de residu's. Op dit ogenblik zijn een aantal technieken hiervoor in ontwikkeling. Dit zal door de OVAM opgevolgd worden. Jaarlijks zal geëvalueerd worden of het behoud van het verminderd tarief noodzakelijk blijft. De recyclageresidu's van bedrijven die nieuw papier en karton maken uitgaande van papier- en kartonafval, behouden eveneens het verlaagde tarief. Dit specifieke tarief geldt alleen voor de residu's afkomstig uit het productieproces van nieuw papier uit oud papier. Ook in deze sector worden op dit ogenblik inspanningen gedaan om alternatieve verwerkingsmethoden te ontwikkelen i.p.v. het storten van de restfractie. De bedoeling is om via een stappenplan in overleg met de OVAM het storten tegen 2009 af te bouwen. Voor residu's van grondreiniging, opwerken

van bodemassen, reiniging van zeefzand en verwerking van rioolkolkenslib blijft eveneens een verlaagd heffingstarief noodzakelijk om deze processen te ondersteunen. Er wordt nog steeds met een maximaal toegelaten percentage recyclageresidu gewerkt om misbruiken tegen te gaan. De ervaring heeft uitgewezen dat de huidige percentages realistisch zijn. Alleen voor GFT-afval wordt het maximaal toegelaten percentage verstrengd van 10 naar 7 %.

Ook het verlaagde milieuheffingstarief voor het storten van geïmmobiliseerde afvalstoffen afkomstig van daartoe vergunde bedrijven, wordt met ingang van 1 januari 2005 gefaseerd afgebouwd, zodat het met ingang van 1 januari 2009 op dezelfde hoogte komt als het niet-verlaagde milieuheffingstarief voor het storten van afvalstoffen. Het verminderd tarief kan natuurlijk alleen toegepast worden voor die afvalstoffen waarvoor immobilisatie noodzakelijk is om aan de acceptatievoorwaarden van de stortplaats te voldoen.

Een aantal verlaagde heffingstarieven voor het storten van stromen waarvoor geen andere verwerkingwijze voorhanden is, wordt wel behouden, o.a. voor bagger- en ruimingsspecie en de bestaande monostromen. Wat betreft bagger- en ruimingsspecie worden twee tarieven voorzien omdat dit het mogelijk zal maken een opsplitsing te maken tussen de respectieve hoeveelheden bagger- en ruimingsspecie die gestort worden. Op basis van de huidige wetgeving is dit niet mogelijk. Het opsplitsen van de hoeveelheden is beleidsmatig van belang gezien in sommige gevallen ruimingsspecie een andere benadering vraagt dan baggerspecie. De Inspecteur van Financiën vroeg zich naar aanleiding van een eerder advies af waarom de heffing voor deze specie hier hetzelfde blijft terwijl eerder door de OVAM is gesteld dat de heffing zou moeten worden gewijzigd en meer regulerend zou moeten zijn. De opportuniteit daarvan wordt momenteel onderzocht via het uitvoeringsplan bagger- en ruimingsspecie. Pas als dat plan wordt goedgekeurd, kunnen conclusies worden getrokken naar het heffingenbeleid toe en kunnen er eventueel aanpassingen worden doorgevoerd.

De bestaande regeling om de omzeiling van de milieuheffingen door de afvalstoffen in een ander gewest of in het buitenland te verwerken of voor te behandelen, blijft behouden.

Ten slotte blijven er een aantal afvalstromen waarvoor geen heffing verschuldigd is. Het gebruik van een mengsel van waterglas met waterzuiveringsslib en andere volgens BBT niet rechtstreeks nuttig

toepasbare afvalstoffen als afdichtingslaag van een stortplaats wordt vrijgesteld omdat er een substitutie van primaire materialen kan optreden. Verder behouden ook het (mee)verbranden van dierlijke eiwitten en diermeel en houtafval een nultarief. Nieuw is het nultarief voor het storten van asbesthoudende afvalstoffen en voor het verwerken van afvalstoffen van bodemsaneringsoperaties door de OVAM goedgekeurd en waarvoor geen andere saneringswijze mogelijk is buiten storten of (mee)verbranden. In het eerste geval zou het tegenstrijdig met het gevoerde beleid zijn om hiervoor een milieuheffing in te stellen. In het tweede geval is het de bedoeling om de vrijwillige saneringen te stimuleren. Ten slotte wordt ook een nultarief behouden voor het verbranden of meeverbranden van gechloreerde of zwavelhoudende afvalstoffen waarbij zoutzuur of zwavelzuur gerecupeerd wordt.

De procedures inzake inning en invordering van de milieuheffingen blijven in grote lijnen behouden.

De OVAM moet niet langer instaan voor de inning van de gemeentelijke opcentiemen. Op dit ogenblik maken slechts 11 gemeenten hiervoor gebruik van de diensten van de OVAM. Dit is beperkt en staat niet in verhouding tot de moeilijkheden die zich op administratief vlak voordoen indien er milieuheffingen moeten terugbetaald worden. De beschikbare personeelsleden kunnen beter ingezet worden voor de controle van de heffingsplichtigen.

De boete voor het niet tijdig betalen of ontduiken van de milieuheffing wordt teruggebracht tot het oorspronkelijke heffingsbedrag (vroeger dubbel) met een maximum van 250.000 euro. De vermindering van de boetes wordt voorgesteld om deze te reduceren tot een aanvaardbare regeling. De financiële weerslag is moeilijk te voorspellen omdat dit afhankelijk is van het aantal navorderingen en ambtelijke aanslagen die zullen moeten gesteld worden, en dat jaarlijks fluctueert. Het is echter duidelijk dat een begrotingsbeleid zich niet kan baseren op boetes die moeilijk te voorspellen zijn.

De compensatieregeling voor de niet-aftrekbaarheid van de milieuheffingen in de vennootschapsbelasting, die in 2003 werd ingevoerd, wordt overgenomen, inclusief de geleidelijke afbouw tegen 2006. Deze maatregel moet de betrokken bedrijven toelaten zich tijdens de overgangperiode aan hun nieuwe situatie in de vennootschapsbelasting aan te passen.

1.3 Wijziging andere artikelen afvalstoffendecreet

Om juridisch-technische redenen die hierna in de artikelsgewijze bespreking worden verduidelijkt, worden ook de artikelen 12, 13, 37, 54 en 56 van het afvalstoffendecreet gewijzigd.

2. Commentaar bij de artikelen

Artikel 2 en 6

Het nieuwe artikel 8bis van het afvalstoffendecreet biedt de rechtsgrond voor het subsidiëren van preventiestimulerende projecten. Door de toevoeging aan artikel 39 wordt bepaald dat de OVAM deze subsidieaanvragen zal beoordelen.

Artikel 3, 4 en 5

Artikel 12 van het afvalstoffendecreet legt een verbod op om afvalstoffen achter te laten of te verwijderen in strijd met de voorschriften van het decreet of zijn uitvoeringsbesluiten. Het begrip “verwijderen” wordt in het afvalstoffendecreet gedefinieerd als de vernietiging en definitieve opslag op of in de bodem en de hierop gerichte handelingen, evenals de handelingen die als dusdanig worden bepaald door de Vlaamse regering overeenkomstig de geldende Europese voorschriften. Strikt gezien zou dit betekenen dat bijvoorbeeld het nuttig toepassen van afvalstoffen in strijd met de voorschriften van het afvalstoffendecreet niet verboden is. Hierbij moet er rekening mee gehouden worden dat het begrip verwijdering voor de wijziging van het afvalstoffendecreet in 1994 ruimer was dan het huidige en bijna alle handelingen met afvalstoffen omvatte, zoals o.a. vervoer, sorteren en recycleren.

Het begrip “verwijdering” kwam aldus grotendeels overeen met het huidige begrip “beheer” dat wordt gedefinieerd als de inzameling, het vervoer, de nuttige toepassing en verwijdering van afvalstoffen, met inbegrip van het toezicht op die handelingen en de nazorg voor de stortplaatsen na sluiting. Om de nodige rechtszekerheid te bekomen moet het begrip “verwijdering” worden vervangen door het begrip “beheer”.

Het woord “verwijdert” in artikel 13 van het afvalstoffendecreet is overbodig omdat het begrip “beheert” ook het begrip “verwijdert” inhoudt.

Ook in artikel 37 wordt het begrip “verwijderen” vervangen door het begrip “beheren” zodat het ambtshalve optreden van de OVAM in het kader van het afvalstoffendecreet de hele keten omvat van producent tot eindverwerking met inbegrip van de nazorg inzake stortplaatsen, waarvoor de OVAM bevoegd is overeenkomstig titel II van het Vlarem.

Artikel 7

In het nieuwe artikel 47 worden de definities vastgelegd. Omwille van de coherentie in het beleid wordt in principe verwezen naar de definities die reeds bestaan in de verwante milieuwetgeving, met name het afvalstoffendecreet en het milieuvergunningendecreet. In uitvoering van deze decreten zijn uitvoeringsbesluiten van toepassing. Het is logisch dat ook de definities uit deze uitvoeringsbesluiten in het kader van de milieuheffingen gelden. Omwille van de praktische toepasbaarheid wordt echter voorzien dat wijzigingen aan deze definities voor de milieuheffingen slechts uitvoering krijgen bij de aanvang van het eerste kwartaal volgend op de inwerkingtreding ervan. De milieuheffingen worden immers op kwartaalbasis geïnd.

Artikel 48, § 1 definieert de heffingsplichtigen.

In § 2 worden de heffingstarieven bepaald, afhankelijk van de aard van de afvalstof en de verwerkingswijze.

De afvalstoffen waarvoor een nultarief geldt, worden in § 3 vastgelegd.

De milieuheffingen blijven onderhevig aan een jaarlijkse indexering.

Tenslotte wordt de compensatieregeling bepaald voor de niet-aftrekbaarheid van de milieuheffingen in de vennootschapsbelasting.

In artikel 49 wordt bepaald op welk ogenblik de milieuheffing verschuldigd is, met name op het ogenblik dat de afvalstoffen worden verwerkt of op het ogenblik dat ze worden opgehaald indien de verwerking buiten het Vlaamse Gewest plaats vindt.

Het non-bis-in-idem-principe wordt bevestigd in § 2.

In § 3 worden de terugvorderingsmogelijkheden voor de milieuheffing vastgelegd.

In de artikelen 50 tot en met 53 worden de verschillende procedures vastgelegd, o.m. voor de inning en invordering, de navorderingen, de ambtelijke aanslagen, de boetes en de dwangbevelen. Ook de beroepsprocedure tegen een navordering of een ambtelijke aanslag blijft behouden.

Artikel 8 en 9

Artikel 54 wordt gewijzigd om de ambtenaren en contractuele personeelsleden te kunnen aanduiden die toezicht moeten houden op de Verordening dierlijke bijproducten.

Door de wijziging van artikel 56 worden de strafbepalingen van het Afvalstoffendecreet van toepassing op bepaalde overtredingen van de hiervoor vermelde verordening. Deze verordening heeft immers een ruimer toepassingsgebied dan het beheer van afvalstoffen en alleen die bepalingen in de verordening die betrekking hebben op het beheer van afvalstoffen, worden strafbaar gesteld.

De minister-president van de Vlaamse regering,

Bart SOMERS

*De Vlaamse minister van Leefmilieu,
Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking,*

Jef TAVERNIER

VOORONTWERP VAN DECREET

VOORONTWERP VAN DECREET

tot wijziging van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking ;

Na beraadslaging,

BESLUIT :

De Vlaamse minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking is ermee belast, in naam van de Vlaamse regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Artikel 2

In hoofdstuk III van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, vervangen bij het decreet van 20 april 1994, wordt een artikel 8bis ingevoegd, dat luidt als volgt :

“Artikel 8bis

De Vlaamse regering stelt in het kader van een preventiestimulerend programma de nadere regels vast waarbinnen aanspraak kan gemaakt worden op een subsidie voor preventiestimulerende projecten. De subsidies worden toegekend binnen de perken van de in de begroting opgenomen kredieten.”.

Artikel 3

In artikel 12 van hetzelfde decreet wordt het woord “verwijdering” vervangen door het woord “beheren”.

Artikel 4

In artikel 13 van hetzelfde decreet worden de woorden “of verwijdert” geschrapt.

Artikel 5

In artikel 37 van hetzelfde decreet worden de woorden “verwijderd”, “verwijderen” en “De ambtshalve verwijdering” respectievelijk vervangen door de woorden “beheerd”, “inzamelen, vervoeren en verwerken” en “ Het ambtshalve inzamelen, vervoeren, verwerken”.

Artikel 6

Aan artikel 39 van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 20 april 1994, wordt een 18° toegevoegd, dat luidt als volgt :

“18° de behandeling van subsidieaanvragen voor preventiestimulerende projecten als bedoeld in artikel 8bis.”.

Artikel 7

Hoofdstuk IX van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 20 december 1989 en gewijzigd bij de decreten van 21 december 1990, 25 juni 1992, 18 december 1992, 22 december 1993, 21 december 1994, 22 december 1995, 20 december 1996, 19 december 1997, 19 december 1998, 6 juli 2001, 21 december 2001, 5 juli 2002 en 20 december 2002, wordt vervangen door wat volgt :

“HOOFDSTUK IX

Milieuheffingen

Artikel 47

§ 1. De begrippen gebruikt in dit hoofdstuk hebben de betekenis die hen wordt toegekend door of krachtens dit decreet en het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning.

§ 2. Voorts wordt voor dit hoofdstuk verstaan onder :

- 1° vergunningsplichtige inrichting : de handelingen bedoeld in artikel 14, § 1 en § 6 van dit decreet ;
- 2° vergund : beschikken over een vergunning of de melding hebben gedaan, zoals bedoeld in het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, in artikel 19, § 2 van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering of vergund overeenkomstig de toepasbare wetgeving in geval van verwerking van de afvalstoffen buiten het Vlaamse Gewest ;
- 3° voorbehandelen van afvalstoffen in het kader van de bepaling in § 2, 19° van artikel 48 : elke vorm van behandelen van afvalstoffen waarbij de aard en samenstelling van de afvalstoffen wijzigt zodat ze geschikt gemaakt worden voor een verdere stap in de voorbehandeling of voor recyclage of voor eindverwerking van de afvalstoffen ;
- 4° bodemsaneringsoperatie : bodemsaneringswerken in navolging van een conform verklaard bodemsaneringsproject of voorzorgs- of veiligheidsmaatregelen overeenkomstig het bodemsaneringsdecreet.

Artikel 48

§ 1. Aan een milieuheffing zijn onderworpen de exploitanten van de in § 2, 1° tot 19° bedoelde vergunningsplichtige inrichtingen alsook de ophalers van de in § 2, 20° bedoelde afvalstoffen met het oog op verwerking buiten het Vlaamse Gewest.

§ 2. Het bedrag van de milieuheffingen, als bedoeld in § 1, wordt, afhankelijk van het soort afvalstof en het soort verwerkingswijze, vastgesteld op :

1° 150 euro per ton voor het storten, verbranden of meeverbranden van afvalstoffen op/in een inrichting die niet vermeld wordt onder 2° tot 19° ;

2° a) 60 euro per ton voor het storten op een daartoe vergunde inrichting van afvalstoffen die niet vermeld worden in de hiernavolgende 7° tot 19° ;

b) 16 euro per ton, en dit in afwijking van a), voor het storten van huishoudelijke afvalstoffen die niet konden worden verbrand in een oven vergund voor huishoudelijke afvalstoffen, om reden dat de exploitant op vrijwillige basis tijdelijk en buiten de normale onderhoudsperiodes zijn inrichting buiten dienst heeft gesteld omdat niet kan voldaan worden aan de opgelegde vergunningsvoorwaarden. Deze afwijking geldt evenwel voor elke oven slechts gedurende een periode van 18 maanden te rekenen vanaf de eerste dag van de maand tijdens dewelke de oven op vrijwillige basis werd gesloten ;

3° voor afvalstoffen die niet vermeld worden in de hiernavolgende 5° tot 19° :

a) 8 euro per ton voor het verbranden met energierecuperatie in een daartoe vergunde inrichting ;

b) 7 euro per ton voor het verbranden met energierecuperatie in een daartoe vergunde inrichting, waarbij de bodemassen integraal nuttig worden toegepast ;

c) $10 * K$ euro per ton voor het verbranden zonder energierecuperatie in een daartoe vergunde inrichting. Hierbij is $K = 1$ voor het heffingsjaar 2005 en $K = 2$ met ingang van het heffingsjaar 2006 ;

d) $7 * K$ euro per ton voor het verbranden zonder energierecuperatie in een daartoe vergunde inrichting, waarbij de bodemassen integraal nuttig worden hergebruikt als secundaire grondstof. Hierbij is $K = 1$ voor het heffingsjaar 2005 en $K = 2$ met ingang van het heffingsjaar 2006.

Met betrekking tot het nuttig toepassen van bodemassen zijn deze bepalingen alleen van toepassing op assen afkomstig van de verbranding van niet-gevaarlijke afvalstoffen ;

4° a) 3 euro per ton voor het meeverbranden in een daartoe vergunde inrichting van afvalstoffen andere dan gevaarlijke en die bovendien niet vermeld worden in de hiernavolgende 6° tot 19° ;

b) 4 euro per ton voor het meeverbranden in een daartoe vergunde inrichting van gevaarlijke afvalstoffen ;

5° 7 euro per ton voor het verbranden met energierecuperatie in een daartoe vergunde inrichting van afvalstoffen afkomstig van daartoe vergunde installaties voor het mechanisch-biologisch behandelen van afvalstoffen met het oog op verdere eindverwerking van deze afvalstoffen ; voor het verbranden zonder energierecuperatie in een daartoe vergunde inrichting geldt het tarief overeenkomstig 3°, c) ;

6° 2 euro per ton voor het meeverbranden in een daartoe vergunde inrichting van afvalstoffen afkomstig van daartoe vergunde installaties voor het mechanisch-biologisch behandelen van afvalstoffen met het oog op verdere eindverwerking van deze afvalstoffen ;

7° voor recyclageresidu's van bedrijven die afvalstoffen afkomstig van selectieve inzamelingen, zoals hieronder vermeld, voorsorteren of gebruiken als grondstof voor de aanmaak van nieuwe producten :

- a) 60 * K euro per ton voor het storten op een daartoe vergunde inrichting ;
- b) 10 * K euro per ton voor het verbranden met energierecuperatie in een daartoe vergunde inrichting ; voor het verbranden zonder energierecuperatie in een daartoe vergunde inrichting geldt het tarief overeenkomstig 3°, c) ;
- c) 3 * K euro per ton voor het meeverbranden in een daartoe vergunde inrichting.

Hierbij is K = 0,2 voor het heffingsjaar 2005, K = 0,4 voor het heffingsjaar 2006, K = 0,6 voor het heffingsjaar 2007, K = 0,8 voor het heffingsjaar 2008 en K = 1 met ingang van het heffingsjaar 2009.

Voor recyclageresidu's afkomstig van de normale activiteiten van door de OVAM erkende kringloopcentra is K = 0,2 met ingang van het heffingsjaar 2005.

Voor recyclageresidu's van lompenafval is K = 0,2 met ingang van het heffingsjaar 2005.

Voor recyclageresidu's van elektronisch en elektrisch schrootafval, van schrootafval en van shredderafval/flotatieafval afkomstig van schrootverwerking is K = 0,13 met ingang van het heffingsjaar 2005.

Voor recyclageresidu's van bedrijven die glasafval afkomstig van selectieve inzamelingen gebruiken of voorsorteren als grondstof voor de aanmaak van nieuw glas, is K = 0 met ingang van het heffingsjaar 2005.

De te storten of (mee) te verbranden restfractie moet na voorbehandeling kleiner zijn dan de hierna vermelde percentages die moeten beschouwd worden ten opzichte van de totale aanvoer van de betreffende afvalstoffen op jaarbasis in de daartoe vergunde inrichting.

- 5 gewichtspersent voor papier- en kartonafval ;
- 15 gewichtspersent voor glasafval ;
- 13 gewichtspersent voor lompenafval ;
- 25 gewichtspersent voor kunststofafval, geldend voor de bedrijven die kunststofafval gebruiken als grondstof voor de aanmaak van nieuwe producten ;
- 5 gewichtspersent voor kunststofafval, geldend voor de bedrijven die kunststofafval voorsorteren ;
- 10 gewichtspersent voor elektronisch en elektrisch schrootafval ;
- 10 gewichtspersent voor schrootafval ;
- 20 gewichtspersent voor houtafval ;
- 5 gewichtspersent voor groenafval ;
- 5 gewichtspersent voor piepschuimafval ;
- 7 gewichtspersent voor groente-, fruit- en tuinafval (GFT) ;
- 5 gewichtspersent voor bouw- en slooafval ;
- 10 gewichtspersent voor rubberafval, andere dan bandenafval ;
- 5 gewichtspersent voor bandenafval ;
- 20 gewichtspersent voor plasticverpakkingen, metalen verpakkingen en drankkartons (PMD) ;

- 25 gewichtspersent voor shredderafval/flotatieafval afkomstig van schrootverwerking ;
- 5 gewichtspersent voor voedselafval ;
- 25 gewichtspersent voor gebruikte oplosmiddelen ;
- 25 gewichtspersent voor recyclageresidu's afkomstig van daartoe vergunde bedrijven die selectief ingezamelde afvalstromen scheiden in recycleerbare materialen door toepassing van de delaminatietechniek ;
- 10 gewichtspersent voor recyclageresidu's afkomstig van de normale activiteiten van door de OVAM erkende kringloopcentra ;
- 3 gewichtspersent voor recyclageresidu's van de behandeling van bodemassen in een daartoe vergunde inrichting.

De vermelde gewichtspersentages gelden voor storten en (mee)verbranden samen ;

8° 1,5 euro per ton voor het storten, verbranden of meeverbranden in een daartoe vergunde inrichting van recyclageresidu's van het papierproductieproces, afkomstig van een inrichting vergund voor de aanmaak van nieuw papier of karton uit papier- of kartonafval. De te storten of (mee) te verbranden restfractie moet op jaarbasis kleiner zijn dan 5 gewichtspersent beschouwd ten opzichte van de totale aanvoer van papier- en kartonafval in de daartoe vergunde inrichting ;

9° voor residu's afkomstig van vergunde grondreinigingscentra :

- a) 3 euro per ton voor het storten op een daartoe vergunde inrichting ;
- b) 2 euro per ton voor het verbranden met energierecuperatie in een daartoe vergunde inrichting ; voor het verbranden zonder energierecuperatie in een daartoe vergunde inrichting geldt het tarief overeenkomstig 3°, c) ;
- c) 1 euro per ton voor het meeverbranden in een daartoe vergunde inrichting ;

10° voor residu's van vergunde verwerkingsinrichtingen voor rioolkolkenlib :

- a) 3 euro per ton voor het storten op een daartoe vergunde inrichting ;
- b) 2 euro per ton voor het verbranden met energierecuperatie in een daartoe vergunde inrichting ; voor het verbranden zonder energierecuperatie in een daartoe vergunde inrichting geldt het tarief overeenkomstig 3°, c) ;
- c) 1 euro per ton voor het meeverbranden in een daartoe vergunde inrichting ;

11° voor slibresidu's afkomstig van daartoe vergunde bedrijven die zeefzand reinigen :

- a) 3 euro per ton voor het storten op een daartoe vergunde inrichting ;
- b) 2 euro per ton voor het verbranden met energierecuperatie in een daartoe vergunde inrichting ; voor het verbranden zonder energierecuperatie in een daartoe vergunde inrichting geldt het tarief overeenkomstig 3°, c) ;
- c) 1 euro per ton voor het meeverbranden in een daartoe vergunde inrichting ;

12° 60 * K euro per ton voor het storten op een daartoe vergunde inrichting van geïmmobiliseerde afvalstoffen afkomstig van daartoe vergunde bedrijven, op voorwaarde dat de immobilisatie noodzakelijk is om te voldoen aan de vergunningsvoorwaarden van de stortplaats.

Hierbij is $K = 0,2$ voor het heffingsjaar 2005, $K = 0,4$ voor het heffingsjaar 2006, $K = 0,6$ voor het heffingsjaar 2007, $K = 0,8$ voor het heffingsjaar 2008 en $K = 1$ met ingang van het heffingsjaar 2009 ;

- 13° 5 euro per ton voor het storten van ijzeroxide afvalstoffen van de zinkproductie bekend onder de naam jarosiet en goethiet op een daartoe vergunde stortplaats ;
- 14° 1 euro per ton voor het storten van gips of calciumchloride afvalstoffen op een daartoe vergunde stortplaats ;
- 15° 5 euro per ton voor het storten van ertsresten van de productie van titaandioxidepigmenten volgens het chloorproces op een daartoe vergunde stortplaats ;
- 16° 0,3 euro per ton voor het storten van baggerspecie op een daartoe vergunde stortplaats ;
- 17° 0,3 euro per ton voor het storten van ruimingspecie op een daartoe vergunde stortplaats ;
- 18° 11 euro per ton voor het storten van inerte afvalstoffen op een daartoe vergunde stortplaats ;
- 19° de bedragen overeenkomstig het bovenvermelde 1° tot en met 18° voor het sorteren of voorbehandelen van afvalstoffen in een daartoe vergunde inrichting. De milieuheffing wordt bepaald afhankelijk van de op de niet-gerecycleerde of hergebruikte afvalstoffen toegepaste verwerkingswijze bedoeld in het bovenvermelde 1° tot en met 18°.

De hiervoor vermelde milieuheffing is niet verschuldigd indien de vergunde opslag-, overslag-, sorteer- en/of voorbehandelinrichting aantoonde dat de afvalstoffen na opslag, overslag, sortering of voorbehandeling gerecycleerd of hergebruikt werden en, voor wat betreft het niet-hergebruikte en niet-gerecycleerde gedeelte, werden verwerkt met betaling van de milieuheffing overeenkomstig het bovenvermelde 1° tot en met 18°.

Indien de verwerking van de niet-gerecycleerde of niet-hergebruikte afvalstoffen buiten het Vlaamse Gewest plaatsvindt, zijn de bepalingen van het hierna vermelde 20°, tweede zinsdeel, van toepassing ;

- 20° de bedragen vermeld sub 1° tot en met sub 19° overeenkomstig de toegepaste verwerkingswijze voor de afvalstoffen geproduceerd in het Vlaamse Gewest die worden opgehaald (overgebracht) met het oog op het verwerken ervan in een daartoe vergunde inrichting buiten het Vlaamse Gewest ; in geval een gelijksoortige milieuheffing van toepassing is in het gewest of land waar bedoelde afvalstoffen worden verwerkt, wordt het bedrag van de heffing verminderd met het bedrag van de voormelde gelijksoortige milieuheffing zonder dat dit evenwel tot lager dan nul kan worden herleid.

§ 3. Aan een milieuheffing zijn niet onderworpen :

- 1° het gebruik in de afdichtlaag van een vergunde inrichting van mengsels van enerzijds waterglas en anderzijds volgende afvalstoffen die overeenkomstig de Beste Beschikbare Technieken (BBT) niet reinigbaar zijn : zuiveringsslib, gronden/zanden en assen afkomstig van de verbranding van zuiveringsslib. Dit tarief wordt toegepast vanaf het ogenblik dat de goedkeuring vanwege de toezichthoudende overheid per aangetekend schrijven door de stortplaatsexploitant of de stortuitbater aan de OVAM wordt bezorgd ;
- 2° het verbranden of meeverbranden in een daartoe vergunde inrichting van verwerkte dierlijke eiwitten en meel van dierlijke oorsprong, verkregen uit categorie 1- en 2-materiaal die conform de Europese, federale en regionale regelgeving vernietigd moeten worden ;
- 3° het verbranden met energierecuperatie of meeverbranden met energierecuperatie van houtafval in een daartoe vergunde inrichting ;
- 4° het storten, verbranden of meeverbranden van afvalstoffen van bodemsaneringsoperaties goedgekeurd door de OVAM en waarbij overeenkomstig het advies van de OVAM andere saneringswijzen dan uit-

graven en storten, respectievelijk (mee)verbranden, onredelijk hoge kosten met zich meebrengen of onmogelijk zijn ;

5° het storten van gebonden en niet-gebonden asbestvezels bevattende afvalstoffen op een daartoe vergunde stortplaats ;

6° het verbranden van gechloreerde en/of zwavelhoudende afvalstoffen voor de productie van zoutzuur, chloor of zwavelzuur.

§ 4. De in § 2 bedoelde bedragen worden aangepast aan het indexcijfer der consumptieprijzen met als basisindex het indexcijfer der consumptieprijzen van december 2004, basis 1996. De indexering gebeurt ieder jaar automatisch, dus zonder voorafgaande verwittiging, op 1 januari van elk jaar. De aangepaste bedragen worden afgerond tot de hogere cent.

§ 5. Het bedrag van de milieuheffing voor het storten op een categorie 1-stortplaats wordt voor de heffingsplichtigen die overeenkomstig artikel 179 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 onderworpen zijn aan de vennootschapsbelasting, vermenigvuldigd met de volgende coëfficiënten :

0,85 voor de heffingen gevestigd in 2005 ;

0,925 voor de heffingen gevestigd in 2006.

Artikel 49

§ 1. De milieuheffing bedoeld in artikel 48, § 1 is verschuldigd :

1° voor wat betreft de bedragen bedoeld in § 2, 1° tot en met 19° : op het tijdstip dat de afvalstoffen worden verwerkt in de in § 2, 1° tot en met 19° bedoelde inrichtingen ;

2° voor wat betreft de bedragen bedoeld in § 2, 20° : op het tijdstip dat de afvalstoffen geproduceerd in het Vlaamse Gewest worden opgehaald met het oog op het verwerken ervan buiten het Vlaamse Gewest.

§ 2. Wanneer een afvalstof verschillende verwerkingswijzen ondergaat, is de heffing alleen verschuldigd voor de heffingsplichtige verwerkingswijze die het eerst wordt toegepast.

§ 3. De heffingsplichtige kan het gedeelte van de heffing door hem opgenomen in zijn aangifte en regelmatig voldaan op de wijze voorzien bij artikel 50, § 6 terugvorderen onder volgende voorwaarden :

1° de heffing moet onbetwistbaar en duidelijk omschreven zijn op een factuur uitgereikt door de heffingsplichtige aan een medecontractant met verwijzing naar het in artikel 50, § 8 bedoelde register ;

2° de vordering van de heffingsplichtige moet blijken definitief oninbaar te zijn bij gebrek aan activa na opname als onbetwistbare vordering in het passief van het faillissement van de medecontractant op grond van een in kracht van gewijsde gegane rechterlijke beslissing ;

3° de aanvraag tot teruggave van de heffing dient te gebeuren per aangetekend schrijven uiterlijk binnen de zestig dagen te rekenen vanaf de rechterlijke beslissing vermeld in punt 2, aan de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest en dient vergezeld te zijn van de factuur vermeld in 1°, alsmede van een afschrift van de rechterlijke beslissing vermeld in 2°.

Artikel 50

§ 1. Wanneer voor de exploitatie van een inrichting de vergunning, verleend conform de bepalingen van dit decreet, is vervallen en voor dezelfde inrichting een nieuwe vergunning werd verleend, wordt voor wat de toepassing betreft van artikel 48, § 2 inzake milieuheffingen de nieuwe vergunning geacht te zijn verleend met ingang van ofwel het tijdstip zoals vermeld in het vergunningsbesluit indien de vergunningverlenende overheid binnen de wettelijk voorziene termijn een beslissing heeft genomen, ofwel het tijdstip waarop deze beslissing conform de wettelijke termijn had dienen genomen te worden.

§ 2. De inning van de heffing vindt eenmaal per kwartaal plaats, namelijk in de loop van de maanden april en mei voor wat het eerste kwartaal betreft, in de loop van de maanden juli en augustus voor wat het tweede kwartaal betreft, in de loop van de maanden oktober en november voor wat het derde kwartaal betreft en in de loop van de maanden januari en februari van het volgende jaar voor wat het vierde kwartaal betreft. De Vlaamse regering bepaalt de nadere regelen.

§ 3. De Vlaamse regering duidt de ambtenaren en contractuele personeelsleden van de OVAM aan die belast zijn met de inning en de invordering van de heffing en met de controle op de naleving van de verplichtingen inzake de heffing, en bepaalt de nadere regelen met betrekking tot hun bevoegdheden.

§ 4. De heffingsplichtige is verplicht om in de loop van de maanden april, juli, oktober en januari een aangifte in te dienen met betrekking tot de heffing verschuldigd voor het voorafgaande kwartaal.

§ 5. Indien de heffingsplichtige niet tot betaling van het aangegeven bedrag overgaat of indien na controle door de met de inning en de invordering van de heffing belaste ambtenaar blijkt dat de aangegeven bedragen onjuist zijn kan door de met de inning en de invordering van de heffing belaste ambtenaar een navordering worden opgelegd.

§ 6. De heffingsplichtige is verplicht om voor 10 mei, 10 augustus, 10 november, alsmede 10 februari, de heffing voor het voorafgaande kwartaal te betalen. Evenwel is de heffingsplichtige ertoe verplicht voor 10 december van elk jaar een voorschot te betalen op de heffing voor het vierde kwartaal van dat jaar. Dit voorschot wordt forfaitair vastgesteld op zesenzestig procent van het bedrag dat bekomen wordt door de voor de eerste drie kwartalen door de heffingsplichtige verschuldigde heffing te delen door drie. Het aldus bekomen forfaitair bedrag wordt afgerond tot het lagere tiental. Indien op basis van de aangifte inzake het vierde kwartaal blijkt dat de werkelijk verschuldigde heffing lager is dan het verschuldigde voorschot, wordt dit voorschot, verminderd met de werkelijk verschuldigde heffing, maar vermeerderd met de wettelijke verwijlrest op het aldus berekende verschil, aan de heffingsplichtige teruggestort binnen negentig kalenderdagen na ontvangst van de behoorlijk opgestelde aangifte inzake het vierde kwartaal. Het voorschot is niet verschuldigd indien de heffingsplichtige voor 10 december het bewijs levert dat hij zijn belastingplichtige activiteit heeft stopgezet voor de aanvang van het vierde kwartaal.

In geval de heffingsplichtige meerdere kwartalen moet vereffenen, worden de betalingen eerst aangerekend op de oudste schulden en in volgorde eerst op de administratieve geldboeten, de nalatigheidsintresten en de hoofdsom.

§ 7. Indien de heffingsplichtige niet betaalt binnen de in § 6 vermelde termijn stuurt de OVAM per aangekend schrijven een aanmaning tot het betalen van de verschuldigde milieuheffing binnen de maand na ontvangst van het aangetekend schrijven.

§ 8. De heffingsplichtige is verplicht om de hoeveelheden afvalstoffen uitgedrukt in ton dagelijks en in volgorde van verwerking in een register in te schrijven.

§ 9. De heffingsplichtige is verplicht om alle bescheiden die nodig zijn om de voldoening van de heffing of de juistheid van de aangegeven bedragen na te gaan, voor te leggen op ieder verzoek van de ambtenaren belast met de controle op de naleving van de verplichtingen inzake de heffing.

§ 10. De heffingsplichtige is verplicht om op ieder verzoek van de ambtenaren belast met de controle op de naleving van de verplichtingen inzake de heffing, mondeling of schriftelijk alle inlichtingen te verschaffen

die hem gevraagd worden om de voldoening van de heffing of de juistheid van de aangegeven bedragen na te gaan.

§ 11. Een intrest van 1 ten honderd per maand is van rechtswege verschuldigd wanneer de heffing niet is betaald na het verstrijken van de termijn bedoeld in § 6.

§ 12. Wanneer een heffingsplichtige, om welke redenen dan ook, de aangifte bedoeld in § 4 niet of te laat heeft ingediend of de verplichtingen bedoeld in § 8, § 9 of § 10 niet is nagekomen, kan hem door de met invordering belaste ambtenaar een ambtelijke aanslag opgelegd worden tot beloop van de heffing die vermoedelijk is verschuldigd.

§ 13. De heffing wordt in de gevallen bedoeld in § 12 vastgesteld op basis van de gevraagde stukken of, bij ontstentenis hiervan, op basis van gegevens die kunnen bewezen worden door geschrift getuigen en vermoedens.

§ 14. De ambtelijke aanslag wordt opgelegd onverminderd de mogelijkheid van navordering binnen de termijn bedoeld in artikel 52.

§ 15. Binnen een termijn van dertig dagen na de datum van verzending, per aangetekend schrijven, van een ambtelijke aanslag of een navordering, kan de heffingsplichtige per aangetekend schrijven beroep instellen bij de door de Vlaamse regering aangewezen Vlaamse minister die uitspraak doet binnen de zes maanden vanaf de datum van verzending van het beroepschrift. Een afschrift van dit beroep dient met dezelfde post per aangetekend schrijven aan de OVAM betekend. Op straffe van nietigheid verwijst het beroep naar het dossiernummer, aanslagjaar en kwartaal vermeld in de ambtelijke aanslag of in de navordering. Bij met redenen omkleed aangetekend schrijven, gericht aan de heffingsplichtige, kan de door de Vlaamse regering aangewezen Vlaamse minister de voormelde termijn eenmalig verlengen met een periode van zes maanden.

§ 16. Alvorens een beslissing te nemen, legt de door de Vlaamse regering aangewezen Vlaamse minister de in § 15 bedoelde geschillen voor aan een adviescommissie.

De Vlaamse regering bepaalt de nadere regelen met betrekking tot de werking en samenstelling van de adviescommissie.

§ 17. Bij gebrek aan een uitspraak van de door de Vlaamse regering aangewezen Vlaamse minister binnen de in § 15 gestelde termijn, wordt het beroep van de heffingsplichtige als ingewilligd beschouwd.

§ 18. De minister verzendt zijn beslissing per aangetekend schrijven aan de heffingsplichtige.

§ 19. Ten aanzien van de heffingsplichtige, bedoeld in artikel 48, § 1, kan teruggave van te veel aangegeven milieuheffingen plaatsvinden door middel van verrekening op het bedrag aan te geven in de kwartaalaangifte.

§ 20. De heffingsplichtige kan de verrekening doen van het te veel aangegeven bedrag tot ten hoogste vijf jaar nadat het bedrag werd aangegeven.

§ 21. De heffingsplichtige voegt bij zijn kwartaalaangifte de nodige stukken ter staving van de gegrondheid van zijn verrekening. Bij onjuiste of ten onrechte toegepaste verrekening blijft de mogelijkheid van navordering zoals bedoeld in § 5 onverminderd bestaan.

§ 22. De Vlaamse regering kan nadere regelen bepalen met betrekking de uitvoering van dit artikel.

Artikel 51

Onverminderd de bepalingen van hoofdstuk XI, wordt voor iedere overtreding van de verplichting om aan de heffing te voldoen, een administratieve geldboete opgelegd gelijk aan de ontdoken of niet tijdig betaalde heffingen met dien verstande dat deze boete ten minste 50 euro en ten hoogste 250.000 euro bedraagt.

Artikel 52

De vordering tot voldoening van de heffing, van intresten en van de administratieve geldboete verjaart door verloop van vijf jaar, te rekenen van de dag waarop zij is ontstaan. De verjaring wordt gestuit op de wijze en onder de voorwaarden bepaald bij artikelen 2244 en volgende van het Burgerlijk Wetboek.

Artikel 53

§ 1. De ambtenaar daartoe aangewezen door de Vlaamse regering kan met de heffingsplichtige dadingen treffen, voor zover deze niet leiden tot vrijstelling of vermindering van de heffing.

§ 2. Hij beslist tevens over de gemotiveerde verzoeken om kwijtschelding of vermindering van de administratieve geldboete die de heffingsplichtige per aangetekend schrijven tot hem richt. Deze verzoeken dienen op straffe van verval ingediend uiterlijk binnen de maand nadat de beroeper in kennis is gesteld van de beslissing van de bevoegde Vlaamse minister over het ingestelde beroep overeenkomstig de bepalingen in artikel 50, § 18.

§ 3. Hij beslist tevens over de gemotiveerde verzoeken tot uitstel van betaling die de heffingsplichtige per aangetekend schrijven tot hem richt.

§ 4. Bij gebrek aan voldoening van de heffing, intresten, administratieve geldboete en toebehoren wordt door de met de invordering belaste ambtenaar een dwangbevel uitgevaardigd. Dit dwangbevel wordt gevisseerd en uitvoerbaar verklaard door de ambtenaar daartoe aangewezen door de Vlaamse regering.

§ 5. De betekening van het dwangbevel gebeurt bij gerechtsdeurwaarderexploot of bij aangetekend schrijven.

§ 6. Op het dwangbevel zijn de bepalingen toepasselijk van deel V van het Gerechtelijk Wetboek houdende bewarend beslag en middelen van tenuitvoerlegging.

§ 7. Op grond van het uitvoerbaar verklaard dwangbevel en tot zekerheid van de voldoening van de heffing, intresten, administratieve geldboete en de kosten, heeft het Vlaamse Gewest een algemeen voorrecht op alle roerende goederen van de heffingsplichtige en kan een wettelijke hypotheek nemen op al de daarvoor vatbare en in het Vlaamse Gewest gelegen of geregistreerde goederen van de heffingsplichtige.

§ 8. Het voorrecht bedoeld in vorige paragraaf neemt rang in onmiddellijk na de voorrechten die vermeld zijn in de artikelen 19 en 20 van de wet van 16 december 1851 en in artikel 23 van boek II van het Wetboek van Koophandel.

§ 9. De rang van de wettelijke hypotheek wordt bepaald door de dagtekening van de inschrijving die genomen wordt krachtens het uitvoerbaar verklaarde en betekende dwangbevel.

§ 10. De hypotheek wordt ingeschreven op verzoek van de ambtenaar, bedoeld in § 4. De inschrijving heeft plaats, niettegenstaande verzet, betwisting of beroep, op voorlegging van een afschrift van het dwangbevel dat eensluidend wordt verklaard door die ambtenaar en dat melding maakt van de betekening ervan.

§ 11. Artikel 447, tweede lid van boek III van het Wetboek van Koophandel met betrekking tot het faillissement, de bankbreuk en het uitstel van betaling, is niet van toepassing op de wettelijke hypotheek inzake de verschuldigde heffing waarvoor een dwangbevel werd uitgevaardigd en waarvan de betekening aan de heffingsschuldige is gedaan voor het vonnis van faillietverklaring.

Artikel 53bis

De wijzigingen van de uitvoeringsbesluiten op dit decreet en van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en zijn uitvoeringsbesluiten, hebben, wat de toepassing van dit hoofdstuk betreft, uitwerking met ingang van het eerste kwartaal volgend op de inwerkingtreding van deze wijzigingen.”.

Artikel 8

Artikel 54 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt :

“ Artikel 54

Onverminderd de bevoegdheid van de officieren van gerechtelijke politie houden de ambtenaren en de contractuele personeelsleden die de Vlaamse regering aanwijst, toezicht op de uitvoering van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan, de Verordening (EEG) nr. 259/93 van de Raad van de Europese Gemeenschappen betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap, de Verordening (EG) nr. 2037/2000 van het Europees Parlement en de Raad van 29 juni 2000 betreffende de ozonlaag afbrekende stoffen en de Verordening (EG) nr. 1774/2002 van het Europees Parlement en de Raad van 3 oktober 2002 tot vaststelling van gezondheidsvoorschriften inzake niet voor menselijke consumptie bestemde dierlijke bijproducten.”.

Artikel 9

In artikel 56 van hetzelfde decreet worden een 8°, 9 en 10° toegevoegd, die luiden als volgt :

- “8° hij die zich schuldig maakt aan de uitvoer uit de Europese Gemeenschap van afvalstoffen zoals bedoeld in artikel 11 van de Verordening 2037/2000 betreffende de ozonlaag afbrekende stoffen ;
- 9° hij die de teruggewonnen gebruikte gereguleerde stoffen niet verwerkt zoals bepaald in artikel 16, lid 1, 2 en 3 van voormelde Verordening ;
- 10° hij die dierlijke bijproducten van categorie 1, 2 en 3, voor zover ze kunnen beschouwd worden als afvalstoffen, beheert in strijd met de Verordening (EG) nr. 1774/2002 van het Europees Parlement en de Raad van 3 oktober 2002 tot vaststelling van gezondheidsvoorschriften inzake niet voor menselijke consumptie bestemde dierlijke bijproducten.”.

Artikel 10

§ 1. Dit decreet treedt in werking op 1 juli 2004, met uitzondering van artikel 2 en 6 die in werking treden op 1 januari 2004, en van artikel 7 dat in werking treedt op 1 januari 2005.

§ 2. In afwijking van het eerste lid treedt artikel 48, § 3, 4°, van het decreet van afvalstoffen, zoals ingevoegd bij artikel 7 van dit decreet, in werking op 1 juli 2004.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse regering,

Bart SOMERS

De Vlaamse minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking,

Ludo SANNEN

ADVIES VAN DE SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD VAN VLAANDEREN

Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen

Brussel, 21 januari 2004

50/AB/kv/brfAdvBekrachAfvalheffingen

De heer SANNEN Ludo
Vlaamse minister van Leefmilieu, Landbouw en
Ontwikkelingssamenwerking
E. Jacqmainlaan 20

1000 BRUSSEL

Betreft : Advies over het ontwerpdecreet afvalheffingen.

Mijnheer de Minister,

Bij brief van 14 januari '04 werd u bovenvermeld advies onder voorbehoud overgemaakt.

Wij hebben de eer u te melden dat de raad van de SERV op zijn bijeenkomst van heden dit advies heeft bekrachtigd.

Pieter Kerremans,
Administrateur-generaal.

Met de meeste hoogachting,

Kris Peeters,
Voorzitter.

Sterk door overleg**SERV** Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen

Brussel, 14 januari 2004

50/AB/kv/brfAdvAfvalheffingen

De heer SANNEN Ludo
Vlaamse minister van Leefmilieu, Landbouw en
Ontwikkelingssamenwerking
E. Jacqueminaan 20

1000 BRUSSEL

Betreft : Advies over het ontwerpdecreet afvalheffingen

Mijnheer de Minister,

Op 24 december 2003 ontving de SERV uw adviesvraag over het voorontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen. Dit voorontwerp wijzigt o.a. de reglementering inzake de afvalheffingen.

Onder voorbehoud van bekrachtiging door de raad op 21 januari 2004, vindt u hieronder het SERV-advies over dit voorontwerp van decreet. Dit advies bevat enkel een algemene beoordeling van het voorontwerp. Het spreekt zich niet uit over de voorgestelde tariefstructuur, tarieven, e.d.

De SERV wijst met deze brief het voorliggend voorontwerp van decreet af. Hiervoor heeft de SERV twee redenen. Ten eerste is het voorliggend voorontwerp opnieuw een afzonderlijke aanpassing van de reglementering inzake de milieuheffingen, terwijl de aangekondigde visie over de financiering van het milieubeleid en over de rol van de heffingen hierin uitblijft. Ten tweede dreigt het voorontwerp volgens de raad de vooropgestelde doelstellingen inzake sturing van de afvalstromen en inzake vereenvoudiging van de regelgeving niet te realiseren wegens een gebrekkige inschatting van de technisch-juridische randvoorwaarden en de bredere beleids- en sociaal-economische context. De SERV bespreekt deze elementen hierna meer in detail.

1. De SERV verwerpt het voorliggend voorontwerp omdat het opnieuw de reglementering inzake milieuheffingen aanpast, terwijl de aangekondigde globale visie over de financiering van het milieubeleid en over de rol van de milieuheffingen hierin nog steeds uitblijft.

Voor de raad zijn gefragmenteerde wijzigingen aan de milieuheffingen niet aanvaardbaar, zolang een globale visie over de financiering van het milieubeleid en over de rol van de milieuheffingen hierin niet is vastgelegd. Zonder duidelijke visie blijven de fundamentele problemen verbonden aan de bestaande heffingsregeling en de talrijke afzonderlijke aanpassingen hiervan, namelijk bestaan. De heffingsregeling blijft onvoorspelbaar, incoherent, onstandvastig, etc. Bovendien maken de talrijke 'spoed'-aanpassingen van de heffingsregeling een grondige en afgewogen advisering onmogelijk. Ook nu vindt de SERV de voorziene adviestermijn van 14 dagen niet ernstig. De SERV heeft zich trouwens reeds eerder uitdrukkelijk uitgesproken tegen een dergelijke gang van zaken¹.

De noodzaak van een degelijk debat over de financiering van het milieubeleid en over de rol van de milieuheffingen heeft de SERV in vroegere adviezen uitvoerig onderstreept. Hoewel recent een beperkte aanzet tot een dergelijk debat werd gegeven, blijft de aangekondigde visie tot nader order uit. Vandaag betreurt de raad opnieuw dat de Vlaamse regering tijdens deze legislatuur op dit domein geen vooruitgang boekte en dat zij desondanks toch een grondige wijziging voorstelt van de afvalheffingen.

Uit het voorontwerp van decreet en de bijhorende documenten blijkt volgens de raad overigens duidelijk dat het ontbreken van een duidelijke én vastgestelde visie binnen de Vlaamse overheid over de rol van de milieuheffingen leidt tot erg tegenstrijdige uitspraken van de betrokken overheidsinstanties. Enerzijds vermeldt de bisnota aan de leden van de Vlaamse regering op meerdere plaatsen dat de heffingen een sturend effect nastreven, terwijl uit het advies van de inspectie van Financiën en uit de brief betreffende het begrotingsakkoord vanwege de Vlaamse minister van Financiën en Begroting duidelijk blijkt de afvalheffingen vooral een financierende doelstelling moeten hebben². Deze documenten getuigen er aldus volgens de SERV van dat de afvalheffingen in Vlaanderen de facto nog steeds een gemengde doelstelling hebben. De raad heeft er al herhaaldelijk op gewezen dat het gemengd karakter van de doelstelling van de milieuheffingen in Vlaanderen tot inefficiënties leidt.

---

¹ SERV, 19.11.2003, *Advies over het ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2004 alsook over het ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de tweede aanpassing van de begroting 2003*, Brussel: SERV

² Brief van de Inspectie van Financiën aan Minister Ludo Sannen van 24 november 2003.

Brief van 11 december 2003 van Dirk Van Mechelen, Vlaams Minister van Financiën en Begroting, Ruimtelijke Ordening, Wetenschappen en Technologische Innovatie aan Minister Ludo Sannen betreffende de aanvraag begrotingsakkoord bij het voorontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 2 juli 1981 betreffende voorkoming en het beheer van afvalstromen

2. Hoewel de raad de achterliggende doelstellingen van het voorontwerp inzake sturing van de afvalstromen en inzake vereenvoudiging van de regelgeving ondersteunt, keurt hij het voorontwerp af, omdat het dreigt de vooropgestelde doelstellingen niet te realiseren wegens een gebrekkige inschatting van de technisch-juridische randvoorwaarden en de bredere beleids- en sociaal-economische context.

Vooreerst ondersteunt de SERV de dubbele achterliggende doelstelling van het voorontwerp. Het voorontwerp wil namelijk enerzijds via de heffingen een sturend effect hebben op de afvalstromen. Daarnaast beoogt het een vereenvoudiging van de bestaande regeling inzake de afvalheffingen.

Toch keurt de SERV het voorontwerp af omdat het dreigt de vooropgestelde doelstellingen niet te realiseren. Hoewel het voorontwerp de regeling van de afvalheffingen enigszins vereenvoudigt, blijft de voorgestelde regeling erg complex en onaf. Bovendien mist het voorontwerp de nodige onderbouwing die kan garanderen dat de gewijzigde heffingen het vooropgestelde sturende effect zullen hebben, omdat het onvoldoende rekening houdt met de technisch-juridische randvoorwaarden en de bredere beleids- en sociaal-economische context. Bovendien lijkt het voorontwerp ook onvoldoende rekening te houden met een aantal andere beginselen van een behoorlijk bestuur, zoals voorspelbaarheid, geleidelijkheid, proportionaliteit, e.d. In ieder geval bevat de bisnota aan de leden van de Vlaamse regering terzake nauwelijks informatie die de gemaakte keuzes kan motiveren.

De raad illustreert hieronder het voorgaande, zonder hierbij exhaustief te zijn. Het voorontwerp verhoogt bijvoorbeeld een aantal heffingstarieven substantieel zonder inschatting van de impact hiervan op de verwerkingsprijs van afvalstoffen, op de prijzen van gerecycleerde producten, enz. Nochtans is een dergelijke evaluatie cruciaal om het sturend effect van de heffing in te schatten en eventuele ongewenste effecten te vermijden. Verder lijken bijvoorbeeld de fysieke en economische mogelijkheden inzake hergebruik van bodemassen overschat. De bisnota verwacht terzake overigens zelf problemen en stelt: 'Indien door monopolievorming de prijzen hiervoor niet meer als aanvaardbaar worden beschouwd, dan moet OVAM voorstellen formuleren tot bijsturing van het systeem'. Ook wil de raad wijzen op het gebrek aan een eenduidige visie t.a.v. de verbranding met energierecuperatie van organisch-biologisch afval en de organisch-biologische fractie van het restafval. Enerzijds wordt deze elektriciteitsopwekking gestimuleerd via het systeem van groenestroomcertificaten. Anderzijds is voor de verbranding met energierecuperatie van deze fracties een heffing verschuldigd. Overigens merkt de raad op dat de toekenning van groenestroomcertificaten aan de elektriciteitsopwekking door middel van de organisch-biologische fractie slechts tijdelijk zou zijn.

Kortom, de SERV vraagt met dit advies dat, na een ruim debat, een visie ontwikkeld én vastgelegd wordt over de financiering van het milieubeleid en over de rol van de verschillende milieuheffingen hierin. Grondige herzieningen van milieuheffingen zijn voor de SERV namelijk enkel aanvaardbaar indien ze voortspruiten uit een dergelijke visie én indien ze rekening houden met alle beginselen van een behoorlijk bestuur.

Tot slot wilt de SERV in ieder geval opnieuw om advies gevraagd worden ingeval de Vlaamse regering het voorliggende voorontwerp nog grondig herziet, alvorens de Raad van State hierover om advies te vragen. De bijlagen bij de adviesvraag laten immers uitschijnen dat dit het geval zal zijn. Zo stelt Minister Van Mechelen in zijn brief van 11 december 2003 dat 'de OVAM een voorstel zal uitwerken inzake de facturatie met respecteren van het principe de vervuiler betaalt. Dit impliceert de verlegging van de heffingsplicht. Dit voorstel van OVAM zal opgenomen worden op moment dat het voorontwerp van decreet (na advisering door SERV en Mina) zal worden voorgelegd met het oog op adviesaanvraag Raad van State'. De raad hoopt daarbij op een redelijke adviestermijn.

Met de meeste hoogachting,

Pieter Kerremans
Administrateur-generaal.

ADVIES VAN DE MILIEU- EN NATUURRAAD VAN VLAANDEREN

MiNa-Raad**Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen****Advies****van 22 januari 2004****over het Voorontwerp van decreet tot wijziging van
het decreet van 2 juli 1981 betreffende de
voorkoming en het beheer van afvalstoffen**

Krachtlijnen van het advies

Het advies handelt uitsluitend over het voorstel tot vereenvoudiging van de milieuheffingen van het Afvalstoffendecreet. De MiNa-Raad vindt het voorstel voor de wijziging van de milieuheffingen niet echt een vereenvoudiging ten opzichte van het principe dat een afvalheffing regulerend moet zijn ten aanzien van de hiërarchie van de afvalverwijdering. De Raad ziet in het wijzigingsdecreet ook geen bijsturing van het economische instrument “afvalheffingen” in functie van meer milieuefficiëntie. Daarom beschouwt de Raad het voorontwerp ook als een gemiste kans.

De MiNa-Raad stelt voor dat de afvalheffing gebaseerd wordt op een gedragssturende emissieheffing op de afvalverbranding. Door deze regulerende emissieheffing als scharnierpunt te gebruiken kan een regulerende afvalheffing, die de prioriteitenvolgorde van de afvalbeheershiërarchie ondersteunt, opgebouwd worden. Een emissieheffing op verbranding zou bovendien het hele heffingensysteem in belangrijke mate kunnen vereenvoudigen.

De Raad aanvaardt verlaagde heffingstarieven voor het verwijderen van niet-vermijdbare recyclageresidu's als deze kunnen voorkomen dat recyclage zodanig duur wordt, dat minder hoogwaardige verwijdering in de hand gewerkt wordt.

De energierecuperatie op afvalverbranding, zeker voor wat de huisvuilverbranding betreft, moet onvermijld gerealiseerd worden. Een heffing op al dan niet energierecuperatie betekent echter heel weinig voor het energierugwinningsrendement. De Raad suggereert daarom de aandacht te vestigen op het koppelen van het rendement aan de regulerende emissieheffing.

De compensatie van de heffing op het storten op categorie 1-stortplaatsen - in het kader van het niet langer fiscaal aftrekbaar zijn van milieuheffingen - is strijdig met het principe dat de afvalheffing regulerend moet zijn ten aanzien van de afvalbeheershiërarchie. Bovendien schept het een ongelijkheid ten aanzien van bijvoorbeeld andere stortplaatsen. De Raad ziet geen reden om de bewuste paragraaf te handhaven.

In tegenstelling tot het voorontwerp van decreet pleit de Raad niet voor het radicaal afschaffen van de inning van gemeentelijke opcentiemen door de OVAM. De Raad verkiest opcentiemen boven tal van exotische afvaltaksen waarvan de inkomsten het milieu misschien niet ten goede komen.

Ten aanzien van het nuttig toepassen van bodemassen vraagt de Raad in de eerste plaats maatregelen om de afzet te bevorderen. In de tweede plaats vraagt hij duidelijkheid over het begrip “integrale nuttige toepassing” en over de voorwaarden daarvan.

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
Krachtlijnen van het advies	34
Inhoudsopgave	35
Inleiding	36
Advies	37
I. Beschrijving	37
1.1. Presti	37
1.2. Milieuheffingen	37
II Algemene opmerkingen	38
2.1. Algemeen	38
2.2. Juridisch-technische opmerking	39
2.3. Inhoudelijke opmerking	39
III. Detailbespreking	42
3.1. Recyclageresidu's	42
3.2. Onderscheid tussen verbranding met en zonder energierecuperatie	44
3.3. Beoordeling categorie 1-stortplaatsten	45
3.4. Afschaffing inning van gemeentelijke opcentiemen door OVAM	45
3.5. Integraal nuttige toepassing van bodemassen	46

Inleiding

De adviesvraag die ontvangen werd op 23 december 2004 bestond uit:

- het “Ontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen”;
- Bisnota aan de leden van de Vlaamse regering.

De adviestertermijn bedroeg veertien dagen. De Raad gaat er vanuit dat hiermee geen kalenderdagen maar werkdagen bedoeld zijn. In het andere geval zou de MiNa-Raad slechts over 4 werkdagen beschikken. De Vlaamse regering besliste immers eerder tot een jaarlijks verlof van zijn personeelsleden vanaf 25 december tot en met 1 januari¹. In de praktijk komt dit neer op een sluiting van het secretariaat van de MiNa-Raad.

De ‘Bisnota aan de leden van de Vlaamse regering’ (p.6) vermeldt dat omwille van de budgettaire gevolgen, het te verkiezen is om de nieuwe regeling te laten ingaan bij het begin van een kalenderjaar. Gelet op het feit dat in de huidige omstandigheden een publicatie van het decreet toch niet meer haalbaar is voor het eind van 2003, valt volgens de Raad de reden voor hoogdringendheid weg. De Raad stelt vast dat die timing onder geen enkele hypothese haalbaar is en veronderstelt daarom dat een advies in zijn zitting van 22 januari 2004 geen probleem zal stellen.

Het ABVV, de ACLVB, het ACV, de Boerenbond, de UNIZO en het VOKA onthouden zich bij dit advies omdat ze over hetzelfde onderwerp in de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen advies uitbrengen.

R. F. Verheyen, voorzitter MiNa-Raad

---

¹ Besluit van de Vlaamse regering van 15 juli 2002 houdende organisatie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de regeling van de rechtspositie van het personeel (B.S. 27 november 2002) - Deel XI. De verlopen - Titel 2. Jaarlijkse vakantiedagen en feestdagen - artikel XI 12. §2 "ter vervanging van de in §1 vermelde vakantiedagen die samenvallen met een zaterdag of zondag, heeft de ambtenaar die niet in een continueregeling tewerkgesteld wordt, vakantie voor de periode tussen Kerstmis en Nieuwjaar"

Advies

I. Beschrijving

1.1. Presti.

- [1] Via de artikelen 2 en 3 van het voorontwerpdecreet wordt in het Afvalstoffendecreet een nieuw artikel 8bis toegevoegd en wordt artikel 39 van hetzelfde decreet gewijzigd. Als gevolg daarvan wordt de Vlaamse regering bevoegd om nadere subsidieregels vast te leggen voor preventiestimulerende projecten in het kader van een preventiestimulerend programma.

Deze wijziging van het Afvalstoffendecreet heeft tot doel om een permanente rechtsgrond te creëren voor het verlenen van subsidies aan preventiestimulerende projecten. De rechtsgrond die tot dusver van toepassing was², biedt volgens de Raad van State slechts een tijdelijke oplossing voor dat bepaalde begrotingsjaar.

1.2. Milieuheffingen.

- [2] Hoofdstuk IX – Milieuheffingen van het Afvalstoffendecreet (Art. 47 tot Art. 47undecies) wordt vervangen door een vernieuwd Hoofdstuk IX – Milieuheffingen.

Dit voorstel beoogt een vereenvoudiging van de reglementering rond afvalheffingen en bevat stimuli voor het bereiken van de doelstelling van het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 2003-2007.

Het huidige aantal heffingstarieven van 43 wordt gereduceerd tot 20 via een nieuw artikel 48 van het Afvalstoffendecreet. De tarieven zijn nog steeds afhankelijk van de soort afvalstof en van het soort verwerkingswijze. Om de hiërarchie van afvalbeheersopties (de “ladder van Lansink”) te ondersteunen, wordt de hogere kostprijs voor een hoger gequoteerde verwerkingswijze gecompenseerd via een hogere heffing op een lagere verwerkingswijze van de ladder.

Belangrijke principes van vereenvoudiging zijn onder andere:

- de gelijkschakeling van huishoudelijke en daarmee vergelijkbare bedrijfsafvalstoffen;
- voor verplichtingen via de Vlarem-regelgeving wordt geen voordeel meer toegekend (vb. rookgasreiniging en stortgasrecuperatie);

Stimuli voor het bereiken van de doelstelling van het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 2003-2007 zijn ondermeer:

---

² Artikel 12 van de gecoördineerde wetten op de Rijkscomptabiliteit met een speciale bepaling van de algemene uitgavenbegroting.

- de bevoordeling van het gebruik van mechanisch-biologische voorbehandelingsinstallaties;
- de bevoordeling van het nuttig toepassen van bodemassen bij verbranden van afvalstoffen;
- het verdubbelen van het tarief van de milieuheffing voor het verbranden van afvalstoffen zonder energierecuperatie;
- het afschaffen van het verlaagde tarief voor verbranden van recyclageresidu's zonder energierecuperatie;
- bevoordeling van meeverbranden van afvalstoffen;
- de voordelige regeling van de milieuheffingen voor het storten, verbranden of meeverbranden van recyclageresidu's en voor het storten op een vergunde inrichting voor geïmmobiliseerde afvalstoffen wordt over vijf jaar afgebouwd (met uitzondering voor recyclageresidu's van kringloopcentra, lompenafval, schrootsector, fabricatie van nieuw papier uit oud papier).

Er worden ook een aantal nieuwe definities ingevoerd (Art. 47), het moment waarop de heffing verschuldigd is (Art. 49) en een aantal procedures worden vastgelegd (Art. 50-53).

Bij het voorontwerp van decreet had de Raad ook nog een toelichtende nota verwacht waarin wordt voorgerekend hoe de tarieven onderbouwd zijn en waarin de milieueffecten worden geraamd. Een dergelijke nota ontbreekt evenwel.

II. Algemene opmerkingen

2.1. Algemeen

[3] Vereenvoudiging is twijfelachtig. De MiNa-Raad beaamt dat de heffingsregeling de laatste jaren door een aantal wijzigingen minder doorzichtig was geworden. Het valt echter te betwijfelen of met dit voorstel meer duidelijkheid ontstaat. Het aantal tarieven is weliswaar gedaald, maar wordt vervangen door nieuwe tariefstructuren met meerdere onderverdelingen. De koppeling met K-factoren en de diverse uitzonderingen daarop werkt de doorzichtigheid van het voorstel niet in de hand.

[4] Meer verhoopt. Al eerder had de Raad aangedrongen op een algemene evaluatie en herziening van de afvalstoffenheffing in functie van de gehele hiërarchie van de afvalverwijdering³. Indien de overheid door het inzetten van financiële instrumenten globale milieudoelstellingen (i.c. het Afvalstoffendecreet) wil bereiken, is dat immers nodig.

Het uitoefenen van een regulerend effect in functie van de afvalbeheershiërarchie is precies de primaire doelstelling van de afvalheffing zoals de 'Bisnota aan de leden van de Vlaamse regering' uitvoerig vermeldt. Maar het voorontwerp maakt deze doelstel-

---

³ MiNa-Raad, Advies van 26 oktober 1995 over het Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996, Ed. 1995/13c.

MiNa-Raad, Advies van 18 april 2002 over het Voorontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2002, Ed. 2002/11.

ling niet waar. De MiNa-Raad heeft daarenboven ook al vaker een pleidooi gehouden voor een heffingensysteem, dat ook veel sterker rekening houdt met de milieuprestatie van de installatie (zie verder in dit advies). Daaraan werd volledig voorbijgegaan in het voorliggende voorontwerp van decreet. De aanpak van het economische instrument “afvalheffingen” is niet bijgestuurd in functie van meer milieuefficiëntie. Het voorontwerp is dus ook in die benadering niet de verhoopte fundamentele herziening. De Raad vindt dit voorontwerp daarom een gemiste kans.

- [5] **Verschuiving van kosten tussen doelgroepen.** Van een regulerende heffing kan algemeen verwacht worden dat bijstellingen vooral gericht zijn op een toename van milieueffectiviteit. In voorliggend voorstel blijkt dat niet het geval. De wijzigingen lijken eerder tot doel te hebben bepaalde doelgroepen te ontzien. Het gevolg is dat sommige doelgroepen meer heffingen zullen betalen en andere minder in vergelijking met vroeger. De globale inkomsten worden op onveranderd geraamd.

Een illustratie voor het gebrek aan sturing van het huidige voorliggende voorstel, is de vaststelling dat de tarieven voor bedrijven soms goedkoper worden in vergelijking met vroeger, en deze voor huishoudelijk afval stijgen. In de voorbije jaren zijn nochtans op het gebied van huishoudelijk afval al heel inspanningen gebeurd. In vergelijking daarmee is er voor bedrijfsafval een behoorlijke achterstand. Zo zou het heffingstarief voor het verbranden van bedrijfsafval dalen, terwijl dat voor het verbranden van huishoudelijk afval in de meeste gevallen stijgt. Het verlaagde tarief op de (niet vermijdbare) residu's van verwerking van een aantal huishoudelijke afvalstromen verdwijnt, terwijl voor residu's uit tal van bedrijfssectoren de verlaagde tarieven wel aangehouden worden.

2.2. Juridisch-technische opmerking

- [6] **Definities bundelen.** De Raad stelt voor om de definities van het nieuwe Art. 47 toe te voegen aan Art. 2 van het Afvalstoffendecreet waarin al definities zijn opgenomen. Er lijkt immers geen enkele noodzaak om deze definities afzonderlijk te vermelden, hun toepassingsgebied lijkt niet strijdig met de rest van het decreet.

2.3. Inhoudelijke opmerking

- [7] **De doelstelling van de afvalheffing is regulering.** Uit de argumentatie in de ‘Bisnota aan de leden van de Vlaamse regering’ blijkt de ambitie om de prioriteitsvolgorde van de ladder van Lansink via de afvalheffing te ondersteunen. Bovendien wordt als reactie op het advies van de Inspectie van Financiën gesteld dat het de bedoeling is van de Vlaamse regering om de heffingen regulerend te laten werken en niet financierend. Er wordt zelfs aan toegevoegd dat de activiteiten in het milieubeleid minder afhankelijk moeten worden van een financiering vanuit heffingen.

De Raad steunt deze benadering en hij zal ze in zijn detailbespreking verder toepassen.

Toch wordt in de ‘Bisnota aan de leden van de Vlaamse regering’ uitvoerig ingegaan op de financiële aspecten. Er wordt vastgesteld dat de inkomsten ongeveer gelijk blijven (45 miljoen €). In de veronderstelling dat er geen sturend effect zou ontstaan, zouden de inkomsten uit de milieuheffingen zelfs stijgen. Deze benadering geeft blijk

van een financierende doelstelling, wat mogelijk een probleem is voor een doeltreffend beleid.

- [8] **Eén basistarief als kapstok voor het heffingensysteem.** Wanneer een regulerend heffingensysteem een prioriteitenvolgorde van verwerkingswijzen moet sturen, dan zou het in een ideaal model volstaan om het tarief vast te leggen voor één verwerkingswijze en de tarieven voor andere verwerkingswijzen daaraan te verankeren. Voor verwerkingswijzen op een lagere trap in de ladder van Lansink zou het tarief dan hoger worden en voor een hogere trap zou het tarief lager zijn.

In bijgaand voorontwerp van decreet wordt rekening gehouden met enkele elementen die dit model ingewikkelder maken, meerbepaald de differentiatie van de heffing in functie van:

- de aard van de afvalstof: huishoudelijke afvalstoffen, vergelijkbare bedrijfsafvalstoffen, residu's van verschillende recyclageprocessen.
- de specifieke eigenschappen van de verwerkingswijze: storten, verbranden of recycleren, verbranden of meeverbranden, verbranding met of zonder energierecuperatie.
- de voorbehandeling die de afvalstof ondergaan heeft: immobilisatie, mechanisch-biologische behandeling, scheiding van recycleerbare materialen.
- de bestemming van verwerkingsresidu's: nuttige toepassing van bodemasen, al dan niet hergebruik van de eindproducten van een recyclageproces.

Volgens informatie van de OVAM was het tarief voor storten het uitgangspunt voor de tariefvoorstellen in het voorontwerp. Het huidige storttarief werd behouden met als argument dat dit vergelijkbaar is met gelijkaardige heffingen elders in Europa. Het verschil met de heffing voor verbranden moest minstens 50 euro zijn, om te voorkomen dat storten goedkoper zou zijn dan verbranden. Voor verbranding is een raming gemaakt van de mogelijke inkomsten uit groenestroom certificaten en die zijn dan gekoppeld aan de verwachte heffingen, zodat de inkomsten en uitgaven elkaar min of meer compenseren.

- [9] **Eerder pleitte de MiNa-Raad voor de hervorming van het heffingensysteem.** De MiNa-Raad suggereerde eerder⁴ om een NO_x- of een NO_x/EPM-heffing⁵ en een heffing op nog te storten residu's als heffingsgrondslag voor de afvalverbranding te nemen in plaats van "tonnages verbrand afval". Op deze wijze worden investeringen in DeNox, de opwerking van slakken of een toename van het energierendement aangemoedigd. De inkomsten van deze heffingen zouden gebruikt kunnen worden om investeringen in verdergaande energierecuperatie te subsidiëren.

---

⁴ MiNa-Raad, Advies van 24 september 2002 over het Ontwerp Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 2003-2007, Ed. 2002/37, p.15-16/22.

⁵ EPM: EnergiePrestatieMaat. Volgens het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 2003-2007 moeten de huidige en nieuwe installaties waar afvalstoffen worden aangewend voor energiewinning een minimaal, nog te bepalen in consensus met de Administratie Natuurlijke Rijkdommen en Energie (ANRE), energierendement behalen, uitgedrukt in energieprestatiegraad (EPM).

In zijn advies over de implementatie van een aantal Europese Richtlijnen⁶ vroeg de Raad de invoering van heffingen op de uitstoot van NO_x (voor elektriciteitscentrales, verbrandingsovens en grote stookinstallaties) en van SO₂ (voor raffinaderijen, grote stookinstallaties en steenbakkerijen). Voor de NO_x-heffing vroeg de Raad drie heffingssystemen nader te onderzoeken: een heffing met de uitstoot als heffingsbasis, een heffing waarbij de uitstoot van NO_x/EPM als heffingsbasis wordt gehanteerd en een heffing waarbij de NO_x-uitstoot als heffingsbasis wordt gehanteerd, maar waarbij de opbrengsten worden teruggeploegd a rato van de geleverde EPM (de Zweedse heffing). De Raad vroeg ook om de piste van de invoering van verhandelbare rechten te verkennen en daarbij twee types te onderzoeken: de veiling van de rechten en het gratis verdelen van de initiële rechten op basis van een benchmark-emissie.

In zijn advies over het emissiereductieprogramma voor de pollutanten SO₂, NO_x, VOS en NH₃ wees de Raad nogmaals op de doeltreffendheid en kostenefficiëntie van economische instrumenten zoals heffingen en verhandelbare emissierechten⁷. De Raad verwees in dit advies ook naar een interim-rapport van VITO en Ecolas in opdracht van AMINAL over de evaluatie van de inzetbaarheid van economische instrumenten in het emissiereductiebeleid voor luchtverontreinigende stoffen in Vlaanderen. Inmiddels is een recenter interim-rapport verschenen. Hierop wordt in de volgende paragraaf ingegaan.

[10] Weloverwogen inzet van economische instrumenten. Bij de afvalbehandeling en de afvalverwerking kunnen emissies voorkomen naar water, naar lucht en naar bodem⁸. Tot op heden is enkel een heffing voor de lozing op oppervlaktewater van toepassing. De algemene aanpak van de emissies van luchtverontreinigende stoffen is tot nog toe gebaseerd op een reglementering door een normenstelsel (Vlarem).

Naast een normenstelsel dat voor alle sectoren van toepassing is, werden met een aantal industriële sectoren vrijwillige milieubeleidsovereenkomsten (MBO's) afgesloten. In een studie van VITO en Ecolas⁹ is onderzocht of in Vlaanderen, naast de klassieke instrumenten ook economische instrumenten kunnen ingezet worden om het reductiepotentieel van de luchtverontreiniging ook daadwerkelijk om te zetten in reducties. De studie richt zich vooral op het Vlaamse engagement om de emissies van stikstofoxiden (NO_x), zwaveldioxide (SO₂), ammoniak (NH₃), en vluchtige organische stoffen (VOS) tegen 2010 drastisch te verminderen in het kader van de Europese NEC richtlijn. Voor zes industriële sectoren werden acht mogelijke beleidsinstrumenten getoetst aan negen parameters op basis van literatuuronderzoek en van microsimulatiemodellen¹⁰.

---

⁶ MiNa-Raad, Advies van 16 januari 2003 over de implementatie van de NEC-Richtlijn, de Richtlijn ozon in de lucht, de Richtlijn hexachloorethaan, en invoeging van enkele errata in Vlarem II, Ed. 2003/4, p.10-11/12.

⁷ MiNa-Raad, Advies van 2 oktober 2003 over het emissiereductieprogramma voor de pollutanten SO₂, NO_x, VOS en NH₃, Ed. 2003/52, p.12-14/19.

⁸ De emissies naar de bodem zijn beperkt tot 80% van de bodemsaneringsnorm.

⁹ VITO, Ecolas, Inzetbaarheid van economische instrumenten in het reductiebeleid voor NO_x en SO₂ emissies in Vlaanderen, Discussiedocument, 12 maart 2004, 95 p.

¹⁰ Het gaat om de sectoren elektriciteit, ijzer en staal, non-ferro, raffinaderijen, chemie deel 1 (voornamelijk organische bulkchemie en anorganische chemie), kleiverwerkende nijverheid. Deze secto-

Verschillende scenario's werden onderzocht door de scores voor de verschillende criteria om te zetten in getallen en door het geven van verschillende gewichten aan de criteria. Drie criteria kregen steeds een belangrijk gewicht omdat ze elk staan voor een maatschappelijk belangrijke doelstelling: Milieueffectiviteit staat voor de milieudoelstelling, kostenefficiëntie staat voor de economische doelstelling, en de vervuiler betaalt staat voor de ethische doelstelling. Over de verschillende scenario's scoorden de 'heffing met steunverlening' en de 'eenvoudige heffing' globaal het beste¹¹. 'Normering', 'heffing met terugsluizing op basis van energieverbruik', 'handelssysteem grandfathering', 'handelssysteem prestatienorm' scoorden altijd slecht.

- [11] Een gedragssturende emissieheffing.** Aansluitend bij deze (voorlopige) conclusies en bij zijn eerder vermelde standpunten herhaalt de MiNa-Raad zijn pleidooi voor de invoering van een gedragssturende emissieheffing op verbranding als hoeksteen van het afvalheffingensysteem. De huidige heffingsregeling streeft immers enkel naar regulering op het vlak van het naleven van de afvalhiërarchie. De heffingsregeling is echter niet effectief voor het verbeteren van de milieuperformantie van de afvalverbranding. Zo stuurt ze bijvoorbeeld niet of onvoldoende aan op de installatie van katalysatoren, voorbehandeling, energierecuperatie en vermindering van het storten van residu's.

Deze regulerende emissieheffing wordt vervolgens als scharnierpunt gebruikt voor een regulerende afvalheffing die de prioriteitenvolgorde van de ladder van Lansink ondersteunt. De vervanging van inputheffing voor verbranden en meeverbranden door een eenduidige outputheffing betekent ook een vereenvoudiging van het afvalheffingensysteem. Indien de emissieheffing bepaald zou worden op basis van een parameter zoals NO_x/EPM, dan zou ook de opsplitsing "verbranding met energierecuperatie" overbodig zijn.

III. Detailbespreking

3.1. Recyclageresidu's

- [12] Gefaseerde afbouw van de verlaagde heffingstarieven voor recyclageresidu's.** Het voorontwerp impliceert de gefaseerde afbouw van de verlaagde heffingstarieven voor storten en (mee)verbranden over een periode van vijf jaar als algemeen principe. Dat wordt gerealiseerd door het heffingstarief per ton en per verwerkingwijze te ver-

---

ren zijn verantwoordelijk voor 80 tot 90 % van de uitstoot van de betrokken stoffen.

De geanalyseerde beleidsinstrumenten zijn emissieheffing, emissieheffing met steunverlening voor reductiemaatregelen, emissiehandel met een arbitraire verdeling van de initiële emissierechten, emissiehandel op basis van een prestatienorm, emissiehandel met veiling van de emissierechten, de Zweedse belasting op NO_x emissies, normering, milieubeleidsovereenkomsten. De parameters voor de beoordeling waren milieueffectiviteit, kostenefficiëntie, de vervuiler betaalt, uitvoerbaarheid, aansporing, flexibiliteit, transferratio, toegankelijkheid voor nieuwkomers en van toepassing op kleine bedrijven.

¹¹ Een 'emissieheffing met NO_x/EPM als heffingsbasis werd niet onderzocht, die benadering is immers weinig relevant voor de in het onderzoek betrokken sectoren. Het betreffende voorstel van de MiNa-Raad had overigens alleen betrekking op de afvalverbranding.

menigvuldigen met een K-factor die vanaf het heffingsjaar 2004 ($K = 0,2$) jaarlijks met 0,2 toeneemt om met ingang van het heffingsjaar 2008 de waarde 1 te bereiken. Er zijn een aantal uitzonderingen op deze regel waarvoor vaste en lagere K-waarden zijn vastgelegd: voor recyclageresidu's van kringloopcentra ($K = 0,2$), van lompenafval ($K = 0,2$), van divers schrootafval ($K = 0,13$) en van glasafval voor de aanmaak van nieuw glas ($K = 0$). Voor een twintigtal verschillende recyclageresidu's wordt bovendien een maximaal gewichtsperscentage van de restfractie als voorwaarde voor het (tijdelijk) verlaagd tarief opgelegd. Naast die regeling zijn er ook nog eens vaste tarieven per ton en per verwerkingwijze (storten, meeverbranden, verbranden met en zonder energie-recuperatie) voor recyclageresidu's van het papierproductieproces en voor residu's van grondreinigingscentra, van rioolkolkenslib en van zeefzand.

De Raad stelt vast dat de regeling voor de heffingen op recyclageresidu's zeker niet vereenvoudigd is. Het is ook niet duidelijk of het maximale gewichtsperscentage van de te verwijderen restfractie via een BBT-studie onderbouwd is.

[13] Eerdere standpunten over het verlaagde heffingstarief voor recyclageresidu's.

De MiNa-Raad heeft op geregelde tijdstippen in het verleden aandacht besteed aan het verlaagde heffingstarief voor recyclageresidu's.

Zo stelde de Raad dat een te laag heffingstarief voor recyclageresidu's een onvoldoende aansporing kan zijn voor productontwikkeling met het oog op maximale recyclage in de afvalfase en voor de verbetering van de recyclagetechnieken. Anderzijds zouden te hoge heffingstarieven de recyclage van afvalstoffen hypothekeren. Binnen een algemene beleidsvisie over de afstemming tussen heffingen enerzijds en het afvalstoffenbeleid anderzijds moet het bepalen van dit evenwicht een van de aandachtspunten zijn¹².

Naar aanleiding van de invoering van een verlaagde heffing voor het storten van shredderafval, drong de Raad aan op een herziening van de heffingstarieven om het regulerende effect ervan te verfijnen zodat de hoeveelheid recyclageresidu's verminderen. De Raad suggereerde ook om maximale percentages aan recyclageresidu's op de totale hoeveelheid behandeld materiaal vast te leggen¹³.

De Raad heeft zich ook voorstander getoond van het principe van verlaagde tarieven voor niet-vermijdbare recyclageresidu's als deze kunnen voorkomen dat recyclageactiviteiten zodanig duur worden dat minder hoogwaardige verwijdering wordt ingezet¹⁴. Verlaagde tarieven voor niet-vermijdbare recyclageresidu's moedigen immers recyclage aan en zo wordt bespaard op primaire grondstoffen.

[14] Voor recyclageresidu's is een meer systematische aanpak wenselijk. Aansluitend bij zijn laatste standpunt stelt de MiNa-Raad dat verlaagde tarieven voor niet-

---

¹² MiNa-Raad, Advies van 26 oktober 1995 over het Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996, Ed. 1995/13c.

¹³ MiNa-Raad, Advies van 12 november 1998 over het Ontwerp van milieubeleidsvereenkomst afgedankte voertuigen, Ed. 1998/22.

¹⁴ MiNa-Raad, Advies van 5 november 2002 over het voorontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2003 en het voorontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de derde aanpassing van de begroting 2002, Ed. 2002/50.

vermijdbare recyclageresidu's wenselijk zijn als deze kunnen voorkomen dat recyclageactiviteiten zodanig duur worden dat minder hoogwaardige verwijdering wordt ingezet. Deze benadering past immers in een systeem van regulerende afvalheffingen.

Residu's van GFT- en groencompostering zijn technisch moeilijk of niet-vermijdbaar. Het voorstel houdt in dat een verlaagde heffing voor die residu's afgebouwd wordt. De toename van de heffing als gevolg daarvan, zal niet voorkomen dat de residu's blijven ontstaan. Het voorstel heeft daarom geen invloed op de afvalhiërarchie noch op de emissies bij de verwijdering van de residu's. Het enige effect is een kostenverhoging¹⁵. De Raad mist daarom ook de argumentatie om het verlaagde tarief voor residu's van GFT- en groencompostering af te schaffen.

Anderzijds vraagt de Raad zich ook af of bepaalde verlaagde heffingstarieven voor recyclageresidu's ook wel altijd nodig zijn.

Het algemene uitgangspunt van de MiNa-Raad betreffende de heffingstarieven voor recyclageresidu's heeft ook voor gevolg dat per recyclageresidu en per verwerkingswijze de meest geschikte K-waarde moet bepaald worden. De Raad suggereert dan ook om Art. 48, 7° tot 11° te vervangen door een tabel met alle recyclageresidu's, de meest geschikte K-waarden per verwerkingswijze en het volgens BBT bepaalde maximale gewichtspercentage van de restfractie.

3.2. Onderscheid tussen verbranding met en zonder energierecuperatie

[15] Energierecuperatie onverwijd realiseren. In het voorontwerp wordt een onderscheid gemaakt tussen de heffingstarieven voor het verbranden met en zonder energierecuperatie. Dat geldt als algemene regel voor afvalstoffen die verder in de opsomming van Art. 48 niet vermeld worden (Art. 48, 3°), voor recyclageresidu's (7°) voor de residu's van grondreiniging (9°), van rioolkolkenslib (10°), slib van bedrijven die zeefzand reinigen (11°).

De MiNa-Raad betwijfelt of het heffingeninstrument nog wel geschikt is om energierecuperatie voor afvalverbrandingsinstallaties te stimuleren. In het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001 werd bijvoorbeeld gesteld dat alle huisvuilverbrandingsinstallaties tegen eind 1999 moesten voorzien zijn van een installatie voor de terugwinning van energie¹⁶. Dat werd niet gerealiseerd. In de daaropvolgende editie van het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen¹⁷ staat dat de HVVI's die nog geen terugwinning van energierugwinning bezitten hiermee *in de komende jaren* moeten uitgerust worden (Actie 115).

De MiNa-Raad dringt er op aan dat de Vlaamse regering maatregelen zou nemen om onverwijd de afvalverbrandingscapaciteit zonder energierecuperatie om te zetten in of

---

¹⁵ Door de afschaffing van de verlaagde heffing op deze residu's wordt GFT-compostering op termijn 3,70 euro per ton duurder; groencompostering 2,63 euro per ton (Bron: Christof Delatter, Coördinator Interafval).

¹⁶ Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001, Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest, 1997, p.182/247.

¹⁷ Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 2003-2007, Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest, december 2002, p.164/245.

te vervangen door nuttige afvalverbrandingscapaciteit met energierecuperatie. Dat geldt zeker voor wat betreft de verbrandingscapaciteit die gevat wordt door het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen.

- [16] Garanties voor de optimalisering van het energetisch rendement.** Het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 2003-2007 voorziet in Actie 115 ook dat de bestaande HVVI's met energierecuperatie hun energetisch rendement moeten optimaliseren. Hiervoor moest de exploitant in 2003 een haalbaarheidsstudie met een BBT-invalshoek uitvoeren en zou in 2004 de EPM per installatie vastgelegd worden.

De Raad meent dat het zinvoller zou zijn het optimale rendement van de energierecuperatie op afvalverbranding via een heffing na te streven. Deze heffing dient rekening te houden met de EPM_{BBT} en met de feitelijke $EPM_{gemeten}$ van de verschillende installaties en wordt gekoppeld aan de eerder voorgestelde regulerende emissieheffing op verbranding.

3.3. Bevoordeling categorie 1-stortplaatsen

- [17] Het storten op een categorie 1-stortplaats wordt gestimuleerd.** Hoewel het geen doelstelling van het voorontwerp van decreet is, wordt het heffingstarief voor het storten op een categorie 1-stortplaats voor de heffingsplichtigen die in overeenstemming met artikel 179 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 onderworpen zijn aan de vennootschapsbelasting, vermenigvuldigd met een coëfficiënt (0,775 voor 2004 en vervolgens stijgend met 0,075 per jaar tot 0,925 in 2006) (Art. 48, § 5). Deze wijziging werd al ingevoerd via Artikel 2 van het Programmadecreet 2003¹⁸.

Deze wijziging heeft te maken met de compensatie voor de niet-aftrekbaarheid van milieuheffingen in de vennootschapsbelasting.

- [18] Regulerend karakter van de afvalheffing niet ondergraven.** Het geven van compensaties voor een heffing is strijdig met het uitgangspunt van de overheid dat de afvalheffing een regulerende heffing is om de afvalhiërarchie te doen naleven. Het is bovendien des te onbegrijpelijker dat de laagste trap van de ladder van Lansink gestimuleerd wordt en het is ook niet duidelijk waarom de compensatie enkel geldt voor categorie 1-stortplaatsen.

De Raad merkt ook op dat het schrappen van aftrekposten een compensatie was voor de federale belastingsverlaging die budgettair in evenwicht moest zijn. De MiNa-Raad ziet dan ook geen reden om Artikel 48, § 5 te handhaven.

3.4. Afschaffing inning van gemeentelijke opcentiemen door OVAM

- [19] Inning van opcentiemen door OVAM afgeschaft.** Het oorspronkelijke Artikel 47 §7 van het Afvalstoffendecreet wordt niet meer hernomen in het voorontwerp. Dit te schrappen artikel houdt in dat gemeenten ertoe gerechtigd zijn een beroep te doen op

---

¹⁸ Decreet van 19 december 2003 houdende bepalingen tot begeleiding van de tweede aanpassing van de begroting 2003, B.S. 31 december 2003.

de nodige medewerking van de OVAM met het oog op de inning van de opcentiemen. In de 'Bisnota aan de leden van de Vlaamse regering' wordt verduidelijkt dat slechts een kleine minderheid van de Vlaamse gemeenten (11 op 308 gemeenten) van deze dienstverlening gebruik maken. De inning zelf is niet het probleem maar het systeem levert wel moeilijkheden op wanneer heffingen moeten terugbetaald worden. Op dat ogenblik moet OVAM eerst de doorgestorte heffingen terugvorderen van de gemeente vooraleer de heffingsplichtige kan terugbetaald worden. Dat leidt wel tot een administratieve rompslomp. In de Bisnota wordt de toelichting over dit punt besloten met de opmerking dat nu ook al gemeenten zelf zorgen voor de inning van een heffing op afvalverwerking¹⁹.

[20] Opcentiemen onder voorwaarden. Tegenover de nadelen van het systeem staan echter ook een aantal voordelen zoals de administratieve eenvoud van de inning en vooral het overzicht en de controle die OVAM heeft op de gemeentelijke afvalheffings-tarieven. Dit laatste is vooral belangrijk voor de sturing van het Vlaamse afvalbeleid. Zoals uit de Bisnota ook blijkt worden door diverse gemeenten andere taksen geheven op de afvalverwerking. De MiNa-Raad betwijfelt of deze taksen afgestemd zijn met het Vlaamse afvalbeleid. Bovendien bestaat het risico dat het Vlaamse Gewest en de gemeente ieder een taks – hetzij direct, hetzij indirect - zouden leggen op basis van dezelfde grondslag. Dit zou een schending inhouden van het “non bis in idem”-principe.

Anderzijds stelt de Raad ook vast dat de gemeentelijke inkomsten uit afvaltaksen niet noodzakelijk terechtkomen of bestemd zijn voor degene die de milieuschade of de overlast ondervindt en zelfs niet noodzakelijk het (gemeentelijk) milieubeleid dienen.

Omdat de MiNa-Raad het risico van het ontstaan van tal van exotische gemeentelijke afvaltaksen wil voorkomen, suggereert hij toch te overwegen de inning van gemeentelijke opcentiemen verder te zetten maar de opbrengsten ervan enkel te bestemmen voor het verhogen van de milieuperformantie van de betrokken installatie (preventieve actie, om schade of overlast te beperken) of het beperken van de hinder (curatieve actie).

De MiNa-Raad wijst erop dat dit systeem van opcentiemen kan komen te vervallen indien gevolg gegeven wordt aan zijn voorstel om een afvalverbrandingsheffing op de output te leggen en om de opbrengsten daarvan te bestemmen voor subsidiëring van maatregelen om de milieuhinder van de installatie te beperken.

3.5. Integraal nuttige toepassing van bodemassen

[21] De afvalheffing wordt afhankelijk van de nuttige toepassing van bodemassen. Het tarief van de milieuheffing voor het verbranden van niet-gevaarlijke afvalstoffen in een vergunde inrichting wordt afhankelijk gemaakt van het nuttig toepassen van de bodemassen. Mits hieraan is het tarief '2 keer K'-eenheden lager (Art. 48 §2, 3°).

In de Bisnota wordt verduidelijkt dat er moet over gewaakt worden dat er voldoende afname aanwezig is van de bodemassen, zowel voor de behandeling ervan als voor het

---

¹⁹ In de 'Bisnota aan de leden van de Vlaamse regering' is sprake van “gemeenten die zelf zorgen voor de inning van de opcentiemen op de milieuheffing zonder tussenkomst van de OVAM” maar dat blijkt niet helemaal terecht aangezien het gaat om “de inning van een heffing op de afvalverwerking”.

gebruik van de assen als secundaire grondstof. Het 'integraal nuttig worden hergebruikt' slaat op het gegeven dat het totaal van de bodemassen dat ontstaat in de verbrandinginstallatie naar een installatie gaat waar de assen worden behandeld om te voldoen aan de voorwaarden van Vlarea voor het gebruik ervan als secundaire grondstof. Pas als de assen van de betrokken installatie het certificaat krijgen voor het gebruik ervan als secundaire grondstof is aan het verminderingscriterium voldaan.

Recyclageresidu's van de behandeling van bodemassen in een daartoe vergunde inrichting worden onderworpen aan het specifieke tarief (Art. 48 §2, 7°) wanneer zij de restfractie na voorbehandeling kleiner is dan 3 % ten opzichte van de totale aanvoer op jaarbasis.

- [22] Afzet bevorderen.** Naar verluidt is de behandeling van bodemassen en de afzet van het opgewerkte product in Vlaanderen problematisch. Nog maar één Vlaams bedrijf zou in de sector actief zijn. Als gevolg daarvan hebben diverse exploitanten er in het verleden voor gekozen bodemassen te laten behandelen in Nederlandse en Duitse bedrijven. Het eindproduct voldoet dan aan de vigerende wetgeving in de betrokken landen en wordt daar effectief integraal nuttig toegepast.

De Raad merkt op dat het hergebruik van bodemassen op een efficiënte manier moet gestimuleerd worden. Dat kan ook door het verbeteren van de afzet van secundaire grondstoffen die voortkomen uit het behandelen van bodemassen (vb. opname in lastenboeken). Zolang primaire stoffen goedkoper zijn, blijft de afzet van opgewerkte bodemassen zo goed als onmogelijk. Tegelijk moet werk gemaakt worden van betere omstandigheden voor de behandeling en de afzet, zoniet is het verhoogde tarief bij de niet integrale opwerking een loutere belastingsverhoging zonder regulerend effect.

- [23] Interpretatieproblemen voorkomen.** In het voorontwerp van decreet is enkel sprake van 'integrale nuttige toepassing' als voorwaarde voor het hanteren van een verlaagd tarief. De Bisnota verwijst echter naar het voldoen aan de voorwaarden van Vlarea als een bijkomende en strengere voorwaarde. Dit kan een interpretatieprobleem doen ontstaan. Een installatie die bodemassen in het buitenland laat opwerken met als gevolg dat deze integraal nuttig worden toegepast voldoet dan wél aan de voorwaarden van het decreet, maar niet aan de 'Bisnota aan de leden van de Vlaamse regering' (op te vatten als een memorie van toelichting) bij dit decreet. De Raad meent dat verduidelijking nodig is.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 36.548/3

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, derde kamer, op 10 februari 2004 door de Vlaamse minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking verzocht hem, binnen een termijn van dertig dagen, van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "tot wijziging van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen", heeft op 2 maart 2004 het volgende advies gegeven:

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, heeft de afdeling wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de te vervullen vormvereisten.

Daarnaast bevat dit advies ook een aantal opmerkingen over andere punten. Daaruit mag echter niet worden afgeleid dat de afdeling wetgeving binnen de haar toegemeten termijn een exhaustief onderzoek van het ontwerp heeft kunnen verrichten.

*
*   *

STREKKING VAN HET ONTWERP

2. Zoals in het opschrift ervan wordt aangegeven, strekt het voor advies voorgelegde voorontwerp van decreet ertoe het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen (hierna: het afvalstoffendecreet) te wijzigen.

Vooreerst beoogt het ontwerp, door de invoeging van een artikel 8bis in het afvalstoffendecreet, te voorzien in een permanente decretale rechtsgrond voor het toekennen van subsidies voor preventiestimulerende projecten (artikelen 2 en 6 van het ontwerp).

Vervolgens wordt in een aantal artikelen van het afvalstoffendecreet de term "verwijdering" vervangen door de term "beheer", omdat in die artikelen de term "beheer" beter beantwoordt aan wat in die bepalingen wordt bedoeld (artikelen 3 tot 5 van het ontwerp).

Verder voorziet het ontwerp in een volledige vervanging van hoofdstuk IX van het afvalstoffendecreet, met het oog op een vereenvoudiging van de regelgeving betreffende de milieuheffingen (artikel 7 van het ontwerp).

36.548/3

Voorts wordt voorzien in de vervanging van artikel 54 van het afvalstoffendecreet, om de bevoegdheid van de ambtenaren en de contractuele personeelsleden, die door de Vlaamse regering zijn aangewezen om toezicht uit te oefenen op de naleving van het afvalstoffendecreet en zijn uitvoeringsbesluiten, alsmede van verordening (EEG) nr. 259/93 van de Raad van 1 februari 1993 betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap, uit te breiden met het toezicht op de naleving van verordening (EG) nr. 2037/2000 van het Europees Parlement en de Raad van 29 juni 2000 betreffende de ozonlaag afbrekende stoffen en verordening (EG) nr. 1774/2002 van het Europees Parlement en de Raad van 3 oktober 2002 tot vaststelling van gezondheidsvoorschriften inzake niet voor menselijke consumptie bestemde dierlijke bijproducten (artikel 8 van het ontwerp). Ook wordt voorzien in de bestraffing van de overtreding van specifieke bepalingen van de voormelde verordeningen (EG) nr. 2037/2000 en (EG) nr. 1774/2002 (artikel 9 van het ontwerp).

Tenslotte regelt het ontwerp de inwerkingtreding van het ontworpen decreet (artikel 10).

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 7

3. In het ontworpen artikel 53, § 11, moet worden verwezen naar artikel 19 van de faillissementswet van 8 augustus 1997, in plaats van naar artikel 447, tweede lid, van Boek III van het Wetboek van Koophandel.

Artikelen 8 en 9

4.1. Artikel 8 voorziet in de vervanging van artikel 54 van het afvalstoffendecreet, om de toezichtsbevoegdheid van de door de Vlaamse regering aan te wijzen ambtenaren en contractuele personeelsleden uit te breiden met het toezicht op de naleving van de hoger vermelde verordening (EG) nr. 2037/2000 en verordening (EG) nr. 1774/2002.

Artikel 9 voorziet onder meer in de aanvulling van artikel 56 van het afvalstoffendecreet met een 8° en een 9°, om te voorzien in de bestraffing van de overtreding van specifieke bepalingen van de hoger vermelde verordening (EG) nr. 2037/2000.

4.2. Wat het toezicht op de naleving en de bestraffing van de overtredingen van de voormelde verordening betreft, moet worden opgemerkt dat de Raad van State op 17 februari 2004 advies 36.500/3 heeft gegeven over een voorontwerp van decreet, waarvan de artikelen 5 en 6 eveneens strekten tot de wijziging van respectievelijk de artikelen 54 en 56 van het afvalstoffendecreet, in dezelfde zin als het thans voorliggende ontwerp ⁽¹⁾.

Hierover ondervraagd, heeft de gemachtigde ambtenaar het volgende verklaard:

"Er is inderdaad een overlapping. Het is de bedoeling om de bevoegdheids- en strafbepalingen die in het afvalstoffendecreet worden opgenomen door dit voorontwerp van decreet, nog uit het zogenaamde Decreet Ozonafbrekende Stoffen te lichten."

5. Het ontworpen artikel 56, 10°, van het afvalstoffendecreet voorziet in de bestraffing van "hij die dierlijke bijproducten van categorie 1, 2 en 3, voor zover ze kunnen beschouwd worden als afvalstoffen, beheert in strijd met de Verordening (EG) nr. 1774/2002 van het Europees Parlement en de Raad van 3 oktober 2002 tot vaststelling van gezondheidsvoorschriften inzake niet voor menselijke consumptie bestemde dierlijke bijproducten".

Op de vraag welke bepalingen precies uit voormelde verordening worden beoogd, heeft de gemachtigde ambtenaar het volgende verduidelijkt:

"In principe komen bijna alle bepalingen van de verordening 1774/2002 in aanmerking, omdat ze betrekking kunnen hebben op afvalstoffen, maar ze kunnen tegelijkertijd ook onder de federale bevoegdheid vallen, omdat sommige stoffen

---

⁽¹⁾ Voorontwerp van decreet tot wijziging van de wet van 28 december 1964 betreffende de bestrijding van luchtverontreiniging, en van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen.

36.548/3

nog als producten beschouwd worden. De verordening maakt echter geen onderscheid in de betrokken bepalingen. Het is echter duidelijk niet de bedoeling om buiten de gewestelijke bevoegdheid te gaan. Er wordt daarom in artikel 9 specifiek (bepaald) dat de strafbepalingen alleen van toepassing zijn voor dierlijke bijproducten van categorie 1, 2 en 3 voor zover ze kunnen beschouwd worden als afvalstoffen."

Artikel 10

6. Een indeling van een artikel in paragrafen is niet raadzaam wanneer elke paragraaf slechts uit één lid bestaat en die indeling niet tot een meer duidelijke voorstelling van het ingedeelde artikel kan leiden. Gelet op dat voorschrift ziet men beter af van de indeling in paragrafen van dit artikel ⁽²⁾.

In paragraaf 2 (lees: het tweede lid) moet het volledige opschrift van het afvalstoffendecreet (decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen) worden vermeld.

⁽²⁾ In dat geval kan overigens in paragraaf 2 de verwijzing naar "het eerste lid" worden behouden.

36.548/3

De kamer was samengesteld uit

de Heren	D. ALBRECHT,	staatsraad, voorzitter,
	P. LEMMENS, B. SEUTIN,	staatsraden,
	H. COUSY, J. VELAERS,	assessoren van de afdeling wetgeving,
Mevrouw	A.-M. GOOSSENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door Mevr. K. BAMS, auditeur.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

A.-M. GOOSSENS

D. ALBRECHT

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking ;

Na beraadslaging,

BESLUIT :

De Vlaamse minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking is ermee belast, in naam van de Vlaamse regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Artikel 2

In hoofdstuk III van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, vervangen bij het decreet van 20 april 1994, wordt een artikel 8bis ingevoegd, dat luidt als volgt :

“Artikel 8bis

De Vlaamse regering stelt in het kader van een preventiestimulerend programma de nadere regels vast waarbinnen aanspraak kan gemaakt worden op een subsidie voor preventiestimulerende projecten. De subsidies worden toegekend binnen de perken van de in de begroting opgenomen kredieten.”.

Artikel 3

In artikel 12 van hetzelfde decreet wordt het woord “verwijdering” vervangen door het woord “beheren”.

Artikel 4

In artikel 13 van hetzelfde decreet worden de woorden “of verwijderd” geschrapt.

Artikel 5

In artikel 37 van hetzelfde decreet worden de woorden “verwijderd”, “verwijderen” en “De ambtshalve verwijdering” respectievelijk vervangen door de woorden “beheerd”, “inzamelen, vervoeren en verwerken” en “Het ambtshalve inzamelen, vervoeren, verwerken”.

Artikel 6

Aan artikel 39 van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 20 april 1994, wordt een 18° toegevoegd, dat luidt als volgt :

“18° de behandeling van subsidieaanvragen voor preventiestimulerende projecten als bedoeld in artikel 8bis.”.

Artikel 7

Hoofdstuk IX van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 20 december 1989 en gewijzigd bij de decreten van 21 december 1990, 25 juni 1992, 18 december 1992, 22 december 1993, 21 december 1994, 22 december 1995, 20 december 1996, 19 december 1997, 19 december 1998, 6 juli 2001, 21 december 2001, 5 juli 2002 en 20 december 2002, wordt vervangen door wat volgt :

“HOOFDSTUK IX

Milieueffingen

Artikel 47

§ 1. De begrippen gebruikt in dit hoofdstuk hebben de betekenis die hen wordt toegekend door of krachtens dit decreet en het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning.

§ 2. Voorts wordt voor dit hoofdstuk verstaan onder :

- 1° vergunningsplichtige inrichting : de handelingen bedoeld in artikel 14, § 1 en § 6, van dit decreet ;
- 2° vergund : beschikken over een vergunning of de melding hebben gedaan, zoals bedoeld in het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, in artikel 19, § 2, van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering of vergund overeenkomstig de toepasbare wetgeving in geval van verwerking van de afvalstoffen buiten het Vlaamse Gewest ;
- 3° voorbehandelen van afvalstoffen in het kader van de bepaling in § 2, 19°, van artikel 48 : elke vorm van behandelen van afvalstoffen waarbij de aard en samenstelling van de afvalstoffen wijzigt zodat ze geschikt gemaakt worden voor een verdere stap in de voorbehandeling of voor recyclage of voor eindverwerking van de afvalstoffen ;
- 4° bodemsaneringsoperatie : bodemsaneringswerken in navolging van een conform verklaard bodemsaneringsproject of voorzorgs- of veiligheidsmaatregelen overeenkomstig het bodemsaneringsdecreet.

Artikel 48

§ 1. Aan een milieuheffing zijn onderworpen de exploitanten van de in § 2, 1° tot 19°, bedoelde vergunningsplichtige inrichtingen alsook de ophalers van de in § 2, 20°, bedoelde afvalstoffen met het oog op verwerking buiten het Vlaamse Gewest.

§ 2. Het bedrag van de milieuheffingen, als bedoeld in § 1, wordt, afhankelijk van het soort afvalstof en het soort verwerkingswijze, vastgesteld op :

- 1° 150 euro per ton voor het storten, verbranden of meeverbranden van afvalstoffen op/in een inrichting die niet vermeld wordt onder 2° tot 19° ;
- 2° a) 60 euro per ton voor het storten op een daartoe vergunde inrichting van afvalstoffen die niet vermeld worden in de hiernavolgende 7° tot 19° ;
- b) 16 euro per ton, en dit in afwijking van a), voor het storten van huishoudelijke afvalstoffen die niet konden worden verbrand in een oven vergund voor huishoudelijke afvalstoffen, om reden dat de exploitant op vrijwillige basis tijdelijk en buiten de normale

onderhoudsperiodes zijn inrichting buiten dienst heeft gesteld omdat niet kan voldaan worden aan de opgelegde vergunningsvoorwaarden. Deze afwijking geldt evenwel voor elke oven slechts gedurende een periode van 18 maanden te rekenen vanaf de eerste dag van de maand tijdens dewelke de oven op vrijwillige basis werd gesloten ;

3° voor afvalstoffen die niet vermeld worden in de hiernavolgende 5° tot 19° :

- a) 8 euro per ton voor het verbranden met energierecuperatie in een daartoe vergunde inrichting ;
- b) 6 euro per ton voor het verbranden met energierecuperatie in een daartoe vergunde inrichting, waarbij de bodemmassen integraal nuttig worden toegepast ;
- c) 8 * K euro per ton voor het verbranden zonder energierecuperatie in een daartoe vergunde inrichting. Hierbij is K = 1 voor het heffingsjaar 2005 en K = 2 met ingang van het heffingsjaar 2006 ;
- d) 6 * K euro per ton voor het verbranden zonder energierecuperatie in een daartoe vergunde inrichting, waarbij de bodemmassen integraal nuttig worden toegepast. Hierbij is K = 1 voor het heffingsjaar 2005 en K = 2 met ingang van het heffingsjaar 2006.

Met betrekking tot het nuttig toepassen van bodemmassen zijn deze bepalingen alleen van toepassing op assen afkomstig van de verbranding van niet-gevaarlijke afvalstoffen ;

- 4° a) 3 euro per ton voor het meeverbranden in een daartoe vergunde inrichting van afvalstoffen andere dan gevaarlijke en die bovendien niet vermeld worden in de hiernavolgende 6° tot 19° ;
- b) 4 euro per ton voor het meeverbranden in een daartoe vergunde inrichting van gevaarlijke afvalstoffen ;
- 5° 6 euro per ton voor het verbranden met energierecuperatie in een daartoe vergunde inrichting van afvalstoffen afkomstig van daartoe vergunde installaties voor het mechanisch-biologisch behandelen van afvalstoffen met het oog op verdere eindverwerking van deze afvalstoffen ; voor het verbranden zonder energierecu-

peratie in een daartoe vergunde inrichting geldt het tarief overeenkomstig 3°, c) ;

6° 2 euro per ton voor het meeverbranden in een daartoe vergunde inrichting van afvalstoffen afkomstig van daartoe vergunde installaties voor het mechanisch-biologisch behandelen van afvalstoffen met het oog op verdere eindverwerking van deze afvalstoffen ;

7° voor recyclageresidu's van bedrijven die afvalstoffen afkomstig van selectieve inzamelingen, zoals hieronder vermeld, voorsorteren of gebruiken als grondstof voor de aanmaak van nieuwe producten :

a) 60 * K euro per ton voor het storten op een daartoe vergunde inrichting ;

b) 8 * K euro per ton voor het verbranden met energierecuperatie in een daartoe vergunde inrichting ; voor het verbranden zonder energierecuperatie in een daartoe vergunde inrichting geldt het tarief overeenkomstig 3°, c) ;

c) 3 * K euro per ton voor het meeverbranden in een daartoe vergunde inrichting.

Hierbij is K = 0,2 voor het heffingsjaar 2005, K = 0,4 voor het heffingsjaar 2006, K = 0,6 voor het heffingsjaar 2007, K = 0,8 voor het heffingsjaar 2008 en K = 1 met ingang van het heffingsjaar 2009.

Voor recyclageresidu's afkomstig van de normale activiteiten van door de OVAM erkende kringloopcentra is K = 0,2 met ingang van het heffingsjaar 2005.

Voor recyclageresidu's van lompenafval is K = 0,2 met ingang van het heffingsjaar 2005.

Voor recyclageresidu's van elektronisch en elektrisch schrootafval, van schrootafval en van shredderafval/flotatieafval afkomstig van schrootverwerking is K = 0,13 met ingang van het heffingsjaar 2005.

Voor recyclageresidu's van bedrijven die glasafval afkomstig van selectieve inzamelingen gebruiken of voorsorteren als grondstof voor de aanmaak van nieuw glas, is K = 0 met ingang van het heffingsjaar 2005.

De te storten of (mee) te verbranden restfractie moet na voorbehandeling kleiner zijn dan de hierna vermelde percentages die moeten beschouwd worden ten opzichte van de totale aanvoer van de betreffende afvalstoffen op jaarbasis in de daartoe vergunde inrichting.

– 5 gewichtspercent voor papier- en kartonafval ;

– 15 gewichtspercent voor glasafval ;

– 13 gewichtspercent voor lompenafval ;

– 25 gewichtspercent voor kunststofafval, geldend voor de bedrijven die kunststofafval gebruiken als grondstof voor de aanmaak van nieuwe producten ;

– 5 gewichtspercent voor kunststofafval, geldend voor de bedrijven die kunststofafval voorsorteren ;

– 10 gewichtspercent voor elektronisch en elektrisch schrootafval ;

– 10 gewichtspercent voor schrootafval ;

– 20 gewichtspercent voor houtafval ;

– 5 gewichtspercent voor groenafval ;

– 5 gewichtspercent voor piepschuimafval ;

– 7 gewichtspercent voor groente-, fruit- en tuinafval (GFT) ;

– 5 gewichtspercent voor bouw- en sloopafval ;

– 10 gewichtspercent voor rubberafval, andere dan bandenafval ;

– 5 gewichtspercent voor bandenafval ;

– 20 gewichtspercent voor plasticverpakkingen, metalen verpakkingen en drankkartons (PMD) ;

– 25 gewichtspercent voor shredderafval/flotatieafval afkomstig van schrootverwerking ;

– 5 gewichtspercent voor voedselafval ;

– 25 gewichtspercent voor gebruikte oplosmiddelen ;

- 25 gewichtspersent voor recyclageresidu's afkomstig van daartoe vergunde bedrijven die selectief ingezamelde afvalstromen scheiden in recycleerbare materialen door toepassing van de delaminatietechniek ;
- 10 gewichtspersent voor recyclageresidu's afkomstig van de normale activiteiten van door de OVAM erkende kringloopcentra ;
- 3 gewichtspersent voor recyclageresidu's van de behandeling van bodemassen in een daartoe vergunde inrichting.

De vermelde gewichtspersentages gelden voor storten en (mee)verbranden samen ;

8° 1,5 euro per ton voor het storten, verbranden of meeverbranden in een daartoe vergunde inrichting van recyclageresidu's van het papierproductieproces, afkomstig van een inrichting vergund voor de aanmaak van nieuw papier of karton uit papier- of kartonafval. De te storten of (mee) te verbranden restfractie moet op jaarbasis kleiner zijn dan 5 gewichtspersent beschouwd ten opzichte van de totale aanvoer van papier- en kartonafval in de daartoe vergunde inrichting ;

9° voor residu's afkomstig van vergunde grondreinigingscentra :

- a) 3 euro per ton voor het storten op een daartoe vergunde inrichting ;
- b) 2 euro per ton voor het verbranden met energierecuperatie in een daartoe vergunde inrichting ; voor het verbranden zonder energierecuperatie in een daartoe vergunde inrichting geldt het tarief overeenkomstig 3°, c) ;
- c) 1 euro per ton voor het meeverbranden in een daartoe vergunde inrichting ;

10° voor residu's van vergunde verwerkingsinrichtingen voor rioolkolkenslib :

- a) 3 euro per ton voor het storten op een daartoe vergunde inrichting ;
- b) 2 euro per ton voor het verbranden met energierecuperatie in een daartoe vergunde inrichting ; voor het verbranden zonder energierecuperatie in een daartoe vergunde inrichting geldt het tarief overeenkomstig 3°, c) ;

c) 1 euro per ton voor het meeverbranden in een daartoe vergunde inrichting ;

11° voor slibresidu's afkomstig van daartoe vergunde bedrijven die zeefzand reinigen :

- a) 3 euro per ton voor het storten op een daartoe vergunde inrichting ;
- b) 2 euro per ton voor het verbranden met energierecuperatie in een daartoe vergunde inrichting ; voor het verbranden zonder energierecuperatie in een daartoe vergunde inrichting geldt het tarief overeenkomstig 3°, c) ;

c) 1 euro per ton voor het meeverbranden in een daartoe vergunde inrichting ;

12° 60 * K euro per ton voor het storten op een daartoe vergunde inrichting van geïmmobiliseerde afvalstoffen afkomstig van daartoe vergunde bedrijven, op voorwaarde dat de immobilisatie noodzakelijk is om te voldoen aan de vergunningsvoorwaarden van de stortplaats.

Hierbij is K = 0,2 voor het heffingsjaar 2005, K = 0,4 voor het heffingsjaar 2006, K = 0,6 voor het heffingsjaar 2007, K = 0,8 voor het heffingsjaar 2008 en K = 1 met ingang van het heffingsjaar 2009 ;

13° 5 euro per ton voor het storten van ijzeroxide afvalstoffen van de zinkproductie bekend onder de naam jarosiet en goethiet op een daartoe vergunde stortplaats ;

14° 1 euro per ton voor het storten van gips of calciumchloride afvalstoffen op een daartoe vergunde stortplaats ;

15° 5 euro per ton voor het storten van ertsresten van de productie van titaandioxidepigmenten volgens het chloorproces op een daartoe vergunde stortplaats ;

16° 0,3 euro per ton voor het storten van baggerspecie op een daartoe vergunde stortplaats ;

17° 0,3 euro per ton voor het storten van ruimingsspecie op een daartoe vergunde stortplaats ;

18° 11 euro per ton voor het storten van inerte afvalstoffen op een daartoe vergunde stortplaats ;

19° de bedragen overeenkomstig het bovenvermelde 1° tot en met 18° voor het sorteren of voorbehandelen van afvalstoffen in een daartoe vergunde inrichting. De milieuheffing wordt bepaald afhankelijk van de op de niet-gerecycleerde of hergebruikte afvalstoffen toegepaste verwerkingswijze bedoeld in het bovenvermelde 1° tot en met 18°.

De hiervoor vermelde milieuheffing is niet verschuldigd indien de vergunde opslag-, overslag-, sorteer- en/of voorbehandeling inrichting aantoonst dat de afvalstoffen na opslag, overslag, sortering of voorbehandeling gerecycleerd of hergebruikt werden en, voor wat betreft het niet-hergebruikte en niet-gerecycleerde gedeelte, werden verwerkt met betaling van de milieuheffing overeenkomstig het bovenvermelde 1° tot en met 18°.

Indien de verwerking van de niet-gerecycleerde of niet-hergebruikte afvalstoffen buiten het Vlaamse Gewest plaatsvindt, zijn de bepalingen van het hierna vermelde 20°, tweede zinsdeel, van toepassing ;

20° de bedragen vermeld sub 1° tot en met sub 19° overeenkomstig de toegepaste verwerkingswijze voor de afvalstoffen geproduceerd in het Vlaamse Gewest die worden opgehaald (overgebracht) met het oog op het verwerken ervan in een daartoe vergunde inrichting buiten het Vlaamse Gewest ; in geval een gelijksoortige milieuheffing van toepassing is in het gewest of land waar bedoelde afvalstoffen worden verwerkt, wordt het bedrag van de heffing verminderd met het bedrag van de voormelde gelijksoortige milieuheffing zonder dat dit evenwel tot lager dan nul kan worden herleid.

§ 3. Aan een milieuheffing zijn niet onderworpen :

1° het gebruik in de afdichtlaag van een vergunde inrichting van mengsels van enerzijds waterglas en anderzijds volgende afvalstoffen die overeenkomstig de Beste Beschikbare Technieken (BBT) niet reinigbaar zijn : zuiveringsslib, gronden/zanden en assen afkomstig van de verbranding van zuiveringsslib. Dit tarief wordt toegepast vanaf het ogenblik dat de goedkeuring vanwege de toezichthoudende overheid per aangekend schrijven door de stortplaatsexploitant of de stortuitbater aan de OVAM wordt bezorgd ;

2° het verbranden of meeverbranden in een daartoe vergunde inrichting van verwerkte dierlijke

eiwitten en meel van dierlijke oorsprong, verkregen uit categorie 1- en 2-materiaal die conform de Europese, federale en regionale regelgeving vernietigd moeten worden ;

3° het verbranden met energierecuperatie of meeverbranden met energierecuperatie van houtafval in een daartoe vergunde inrichting ;

4° het storten, verbranden of meeverbranden van afvalstoffen van bodemsaneringsoperaties goedgekeurd door de OVAM en waarbij overeenkomstig het advies van de OVAM andere saneringswijzen dan uitgraven en storten, respectievelijk (mee)verbranden, onredelijk hoge kosten met zich meebrengen of onmogelijk zijn ;

5° het storten van gebonden en niet-gebonden asbestvezels bevattende afvalstoffen op een daartoe vergunde stortplaats ;

6° het verbranden van gechloreerde en/of zwavelhoudende afvalstoffen voor de productie van zoutzuur, chloor of zwavelzuur.

§ 4. De in § 2 bedoelde bedragen worden aangepast aan het indexcijfer der consumptieprijzen met als basisindex het indexcijfer der consumptieprijzen van december 2004, basis 1996. De indexering gebeurt ieder jaar automatisch, dus zonder voorafgaande verwittiging, op 1 januari van elk jaar. De aangepaste bedragen worden afgerond tot de hogere cent.

§ 5. Het bedrag van de milieuheffing voor het storten op een categorie 1-stortplaats wordt voor de heffingsplichtigen die overeenkomstig artikel 179 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 onderworpen zijn aan de vennootschapsbelasting, vermenigvuldigd met de volgende coëfficiënten :

0,85 voor de heffingen gevestigd in 2005 ;

0,925 voor de heffingen gevestigd in 2006.

Artikel 49

§ 1. De milieuheffing bedoeld in artikel 48, § 1, is verschuldigd :

1° voor wat betreft de bedragen bedoeld in § 2, 1° tot en met 19° : op het tijdstip dat de afvalstoffen worden verwerkt in de in § 2, 1° tot en met 19°, bedoelde inrichtingen ;

2° voor wat betreft de bedragen bedoeld in § 2, 20° : op het tijdstip dat de afvalstoffen geproduceerd in het Vlaamse Gewest worden opgehaald met het oog op het verwerken ervan buiten het Vlaamse Gewest.

§ 2. Wanneer een afvalstof verschillende verwerkingswijzen ondergaat, is de heffing alleen verschuldigd voor de heffingsplichtige verwerkingswijze die het eerst wordt toegepast.

§ 3. De heffingsplichtige kan het gedeelte van de heffing door hem opgenomen in zijn aangifte en regelmatig voldaan op de wijze voorzien bij artikel 50, § 6, terugvorderen onder volgende voorwaarden :

- 1° de heffing moet onbetwistbaar en duidelijk omschreven zijn op een factuur uitgereikt door de heffingsplichtige aan een medecontractant met verwijzing naar het in artikel 50, § 8, bedoelde register ;
- 2° de vordering van de heffingsplichtige moet blijken definitief oninbaar te zijn bij gebrek aan activa na opname als onbetwistbare vordering in het passief van het faillissement van de medecontractant op grond van een in kracht van gewijsde gegane rechterlijke beslissing ;
- 3° de aanvraag tot teruggave van de heffing dient te gebeuren per aangetekend schrijven uiterlijk binnen de zestig dagen te rekenen vanaf de rechterlijke beslissing vermeld in punt 2, aan de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest en dient vergezeld te zijn van de factuur vermeld in 1°, alsmede van een afschrift van de rechterlijke beslissing vermeld in 2°.

Artikel 50

§ 1. Wanneer voor de exploitatie van een inrichting de vergunning, verleend conform de bepalingen van dit decreet, is vervallen en voor dezelfde inrichting een nieuwe vergunning werd verleend, wordt voor wat de toepassing betreft van artikel 48, § 2, inzake milieuheffingen de nieuwe vergunning geacht te zijn verleend met ingang van ofwel het tijdstip zoals vermeld in het vergunningsbesluit indien de vergunningverlenende overheid binnen de wettelijk voorziene termijn een beslissing heeft genomen, ofwel het tijdstip waarop deze beslissing conform de wettelijke termijn had dienen genomen te worden.

§ 2. De inning van de heffing vindt eenmaal per kwartaal plaats, namelijk in de loop van de maanden april en mei voor wat het eerste kwartaal betreft, in de loop van de maanden juli en augustus voor wat het tweede kwartaal betreft, in de loop van de maanden oktober en november voor wat het derde kwartaal betreft en in de loop van de maanden januari en februari van het volgende jaar voor wat het vierde kwartaal betreft. De Vlaamse regering bepaalt de nadere regelen.

§ 3. De Vlaamse regering duidt de ambtenaren en contractuele personeelsleden van de OVAM aan die belast zijn met de inning en de invordering van de heffing en met de controle op de naleving van de verplichtingen inzake de heffing, en bepaalt de nadere regelen met betrekking tot hun bevoegdheden.

§ 4. De heffingsplichtige is verplicht om in de loop van de maanden april, juli, oktober en januari een aangifte in te dienen met betrekking tot de heffing verschuldigd voor het voorafgaande kwartaal.

§ 5. Indien de heffingsplichtige niet tot betaling van het aangegeven bedrag overgaat of indien na controle door de met de inning en de invordering van de heffing belaste ambtenaar blijkt dat de aangegeven bedragen onjuist zijn kan door de met de inning en de invordering van de heffing belaste ambtenaar een navordering worden opgelegd.

§ 6. De heffingsplichtige is verplicht om voor 10 mei, 10 augustus, 10 november, alsmede 10 februari, de heffing voor het voorafgaande kwartaal te betalen. Evenwel is de heffingsplichtige ertoe verplicht voor 10 december van elk jaar een voorschot te betalen op de heffing voor het vierde kwartaal van dat jaar. Dit voorschot wordt forfaitair vastgesteld op zesenzehtig procent van het bedrag dat bekomen wordt door de voor de eerste drie kwartalen door de heffingsplichtige verschuldigde heffing te delen door drie. Het aldus bekomen forfaitair bedrag wordt afgerond tot het lagere tental. Indien op basis van de aangifte inzake het vierde kwartaal blijkt dat de werkelijk verschuldigde heffing lager is dan het verschuldigde voorschot, wordt dit voorschot, verminderd met de werkelijk verschuldigde heffing, maar vermeerderd met de wettelijke verwijlrent op het aldus berekende verschil, aan de heffingsplichtige teruggestort binnen negentig kalenderdagen na ontvangst van de behoorlijk opgestelde aangifte inzake het vierde kwartaal. Het voorschot is niet verschuldigd indien de heffingsplichtige voor 10 december het bewijs levert dat hij zijn belastingplichtige activiteit heeft stopgezet voor de aanvang van het vierde kwartaal.

In geval de heffingsplichtige meerdere kwartalen moet vereffenen, worden de betalingen eerst aangerekend op de oudste schulden en in volgorde eerst op de administratieve geldboeten, de nalatighedsintresten en de hoofdsom.

§ 7. Indien de heffingsplichtige niet betaalt binnen de in § 6 vermelde termijn stuurt de OVAM per aangetekend schrijven een aanmaning tot het betalen van de verschuldigde milieuheffing binnen de maand na ontvangst van het aangetekend schrijven.

§ 8. De heffingsplichtige is verplicht om de hoeveelheden afvalstoffen uitgedrukt in ton dagelijks en in volgorde van verwerking in een register in te schrijven.

§ 9. De heffingsplichtige is verplicht om alle bescheiden die nodig zijn om de voldoening van de heffing of de juistheid van de aangegeven bedragen na te gaan, voor te leggen op ieder verzoek van de ambtenaren belast met de controle op de naleving van de verplichtingen inzake de heffing.

§ 10. De heffingsplichtige is verplicht om op ieder verzoek van de ambtenaren belast met de controle op de naleving van de verplichtingen inzake de heffing, mondeling of schriftelijk alle inlichtingen te verschaffen die hem gevraagd worden om de voldoening van de heffing of de juistheid van de aangegeven bedragen na te gaan.

§ 11. Een intrest van 1 ten honderd per maand is van rechtswege verschuldigd wanneer de heffing niet is betaald na het verstrijken van de termijn bedoeld in § 6.

§ 12. Wanneer een heffingsplichtige, om welke redenen dan ook, de aangifte bedoeld in § 4 niet of te laat heeft ingediend of de verplichtingen bedoeld in § 8, § 9 of § 10, niet is nagekomen, kan hem door de met invordering belaste ambtenaar een ambtelijke aanslag opgelegd worden tot beloop van de heffing die vermoedelijk is verschuldigd.

§ 13. De heffing wordt in de gevallen bedoeld in § 12 vastgesteld op basis van de gevraagde stukken of, bij ontstentenis hiervan, op basis van gegevens die kunnen bewezen worden door geschrift, getuigen en vermoedens.

§ 14. De ambtelijke aanslag wordt opgelegd onverminderd de mogelijkheid van navordering binnen de termijn bedoeld in artikel 52.

§ 15. Binnen een termijn van dertig dagen na de datum van verzending, per aangetekend schrijven, van een ambtelijke aanslag of een navordering, kan de heffingsplichtige per aangetekend schrijven beroep instellen bij de door de Vlaamse regering aangewezen Vlaamse minister die uitspraak doet binnen de zes maanden vanaf de datum van verzending van het beroepschrift. Een afschrift van dit beroep dient met dezelfde post per aangetekend schrijven aan de OVAM betekend. Op straffe van nietigheid verwijst het beroep naar het dossiernummer, aanslagjaar en kwartaal vermeld in de ambtelijke aanslag of in de navordering. Bij met redenen omkleed aangetekend schrijven, gericht aan de heffingsplichtige, kan de door de Vlaamse regering aangewezen Vlaamse minister de voormelde termijn eenmalig verlengen met een periode van zes maanden.

§ 16. Alvorens een beslissing te nemen, legt de door de Vlaamse regering aangewezen Vlaamse minister de in § 15 bedoelde geschillen voor aan een adviescommissie.

De Vlaamse regering bepaalt de nadere regelen met betrekking tot de werking en samenstelling van de adviescommissie.

§ 17. Bij gebrek aan een uitspraak van de door de Vlaamse regering aangewezen Vlaamse minister binnen de in § 15 gestelde termijn, wordt het beroep van de heffingsplichtige als ingewilligd beschouwd.

§ 18. De minister verzendt zijn beslissing per aangetekend schrijven aan de heffingsplichtige.

§ 19. Ten aanzien van de heffingsplichtige, bedoeld in artikel 48, § 1, kan teruggave van te veel aangegeven milieuheffingen plaatsvinden door middel van verrekening op het bedrag aan te geven in de kwartaalaangifte.

§ 20. De heffingsplichtige kan de verrekening doen van het te veel aangegeven bedrag tot ten hoogste vijf jaar nadat het bedrag werd aangegeven.

§ 21. De heffingsplichtige voegt bij zijn kwartaalaangifte de nodige stukken ter staving van de gegrondheid van zijn verrekening. Bij onjuiste of ten onrechte toegepaste verrekening blijft de mogelijkheid van navordering zoals bedoeld in § 5 onverminderd bestaan.

§ 22. De Vlaamse regering kan nadere regelen bepalen met betrekking tot de uitvoering van dit artikel.

Artikel 51

Onverminderd de bepalingen van hoofdstuk XI, wordt voor iedere overtreding van de verplichting om aan de heffing te voldoen, een administratieve geldboete opgelegd gelijk aan de ontdoken of niet tijdig betaalde heffingen met dien verstande dat deze boete ten minste 50 euro en ten hoogste 250.000 euro bedraagt.

Artikel 52

De vordering tot voldoening van de heffing, van intresten en van de administratieve geldboete verjaart door verloop van vijf jaar, te rekenen van de dag waarop zij is ontstaan. De verjaring wordt gestuit op de wijze en onder de voorwaarden bepaald bij artikelen 2244 en volgende van het Burgerlijk Wetboek.

Artikel 53

§ 1. De ambtenaar daartoe aangewezen door de Vlaamse regering kan met de heffingsplichtige daden treffen, voor zover deze niet leiden tot vrijstelling of vermindering van de heffing.

§ 2. Hij beslist tevens over de gemotiveerde verzoeken om kwijtschelding of vermindering van de administratieve geldboete die de heffingsplichtige per aangetekend schrijven tot hem richt. Deze verzoeken dienen op straffe van verval ingediend uiterlijk binnen de maand nadat de beroeper in kennis is gesteld van de beslissing van de bevoegde Vlaamse minister over het ingestelde beroep overeenkomstig de bepalingen in artikel 50, § 18.

§ 3. Hij beslist tevens over de gemotiveerde verzoeken tot uitstel van betaling die de heffingsplichtige per aangetekend schrijven tot hem richt.

§ 4. Bij gebrek aan voldoening van de heffing, intresten, administratieve geldboete en toebehoren wordt door de met de invordering belaste ambtenaar een dwangbevel uitgevaardigd. Dit dwangbevel wordt gevisieerd en uitvoerbaar verklaard door de ambtenaar daartoe aangewezen door de Vlaamse regering.

§ 5. De betekening van het dwangbevel gebeurt bij gerechtsdeurwaarderexploot of bij aangetekend schrijven.

§ 6. Op het dwangbevel zijn de bepalingen toepasselijk van deel V van het Gerechtelijk Wetboek houdende bewarend beslag en middelen van tenuitvoerlegging.

§ 7. Op grond van het uitvoerbaar verklaard dwangbevel en tot zekerheid van de voldoening van de heffing, intresten, administratieve geldboete en de kosten, heeft het Vlaamse Gewest een algemeen voorrecht op alle roerende goederen van de heffingsplichtige en kan een wettelijke hypotheek nemen op al de daarvoor vatbare en in het Vlaamse Gewest gelegen of geregistreerde goederen van de heffingsplichtige.

§ 8. Het voorrecht bedoeld in vorige paragraaf neemt rang in onmiddellijk na de voorrechten die vermeld zijn in de artikelen 19 en 20 van de wet van 16 december 1851 en in artikel 23 van boek II van het Wetboek van Koophandel.

§ 9. De rang van de wettelijke hypotheek wordt bepaald door de dagtekening van de inschrijving die genomen wordt krachtens het uitvoerbaar verklaarde en betekende dwangbevel.

§ 10. De hypotheek wordt ingeschreven op verzoek van de ambtenaar, bedoeld in § 4. De inschrijving heeft plaats, niettegenstaande verzet, betwisting of beroep, op voorlegging van een afschrift van het dwangbevel dat eensluidend wordt verklaard door die ambtenaar en dat melding maakt van de betekening ervan.

§ 11. Artikel 19 van de Faillissementswet van 8 augustus 1997 is niet van toepassing op de wettelijke hypotheek inzake de verschuldigde heffing waarvoor een dwangbevel werd uitgevaardigd en waarvan de betekening aan de heffingsschuldige is gedaan voor het vonnis van faillietverklaring.

Artikel 53bis

De wijzigingen van de uitvoeringsbesluiten op dit decreet en van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en zijn uitvoeringsbesluiten, hebben, wat de toepassing van dit hoofdstuk betreft, uitwerking met ingang van het eerste kwartaal volgend op de inwerkingtreding van deze wijzigingen.”.

Artikel 8

Artikel 54 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt :

“Artikel 54

Onverminderd de bevoegdheid van de officieren van gerechtelijke politie, houden de ambtenaren en de contractuele personeelsleden die de Vlaamse regering aanwijst, toezicht op de uitvoering van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan, de Verordening (EEG) nr. 259/93 van de Raad van de Europese Gemeenschappen betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap, de Verordening (EG) nr. 2037/2000 van het Europees Parlement en de Raad van 29 juni 2000 betreffende de ozonlaag afbrekende stoffen en de Verordening (EG) nr. 1774/2002 van het Europees Parlement en de Raad van 3 oktober 2002 tot vaststelling van gezondheidsvoorschriften inzake niet voor menselijke consumptie bestemde dierlijke bijproducten.”.

Artikel 9

In artikel 56 van hetzelfde decreet wordt een 10° toegevoegd, dat luidt als volgt :

“10° hij die dierlijke bijproducten van categorie 1, 2 en 3, voor zover ze kunnen beschouwd worden als afvalstoffen, beheert in strijd met de Verordening (EG) nr. 1774/2002 van het Europees Parlement en de Raad van 3 oktober 2002 tot vaststelling van gezondheidsvoorschriften inzake niet voor menselijke consumptie bestemde dierlijke bijproducten.”.

Artikel 10

Dit decreet treedt in werking op 1 juli 2004, met uitzondering van artikelen 2 en 6 die in werking treden op 1 januari 2004, en van artikel 7 dat in werking treedt op 1 januari 2005.

In afwijking van het eerste lid treedt artikel 48, § 3, 4°, van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals ingevoegd bij artikel 7 van dit decreet, in werking op 1 juli 2004.

Brussel, 12 maart 2004.

De minister-president van de Vlaamse regering,

Bart SOMERS

*De Vlaamse minister van Leefmilieu,
Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking,*

Jef TAVERNIER
